Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA 2004. IX. évfolyam, 9. szám. December

Kegyelmet találtunk Istennél
Aki betölteni jött éhségünket (2. o.)

Fedezzük fel társunk szeretet-nyelvét!
Kárpátaljai családok találkozója (3. o.)

Az öröm és az optimizmus ünnepe
Oltárszentelés Munkácson (5. o.)

„Ígérem, hogy a tízóraimat mindig megosztom...“
Gólyabál a Munkácsi Szent István Líceumban (6. o.)

Mint hatvan évvel ezelőtt...
Emlékmenet Szolyvára (7. o.)

„És mi van a bőröndben...?“
Mikulás-ünnepség a Hit és Fény közösségben (9. o.)

A kis fenyőfa illata betöltötte egész gyermekkoromat
Egy régvolt karácsony (10. o.)

Mi, akik megmaradtunk, nem adjuk fel soha!
A december 5-i magyarországi népszavazás margójára (12-13. o.)

A Mikulás szánját nyolc fehér kenguru húzza...
Karácsony a világban (14-15. o.)

Fények és árnyak Betlehemben
Nem játszott az élettel! Vállalta a mi életünket! (16-17. o.)

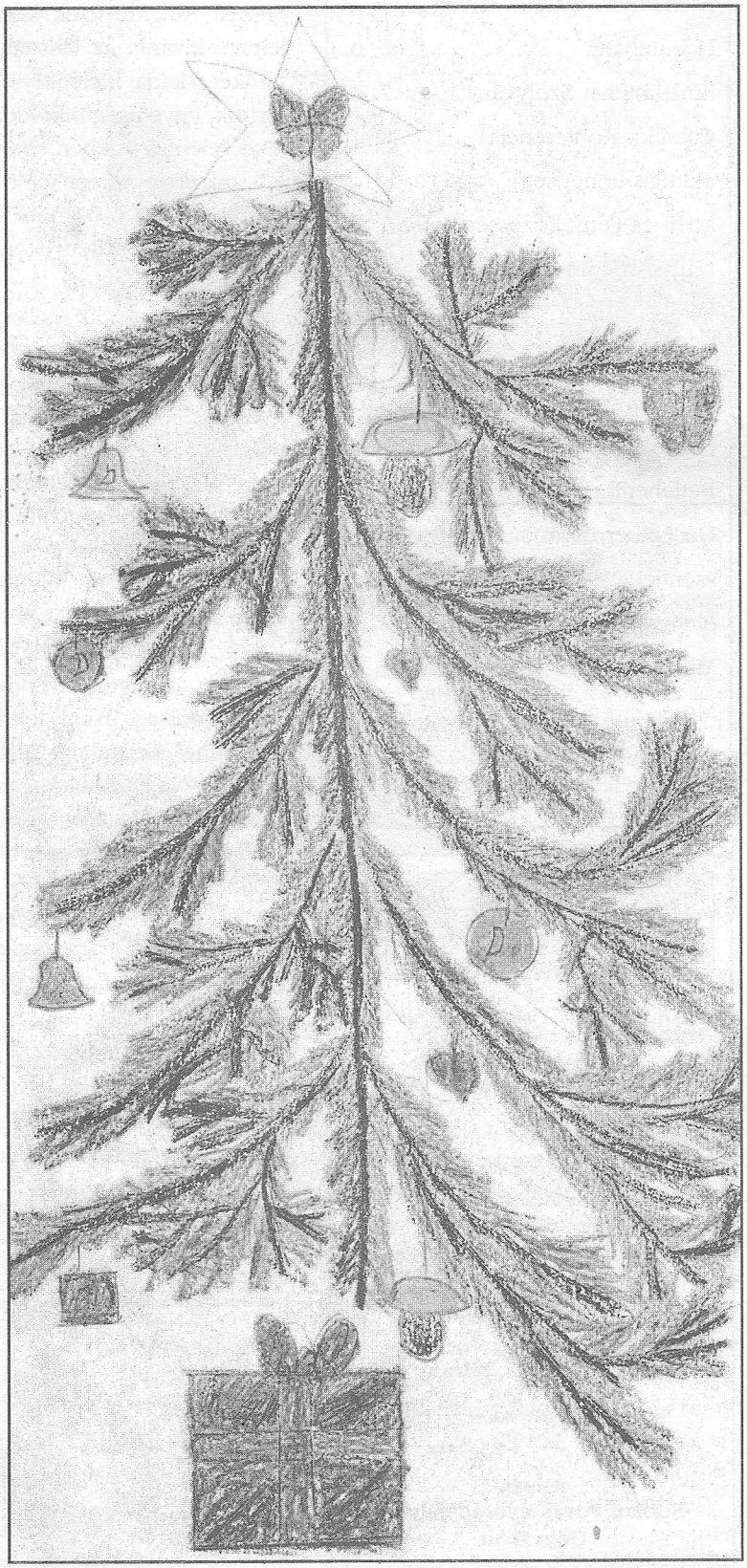

A TARTALOMBÓL:

Aki betölteni jött éhségünket 2. o.
Családtalálkozó Munkácson .3. o.
Imaoldal . . . . . .4. o.
Öltárszentelés Munkácson . .5. o.
Események a Szent István
Líceumban . . . . . .6. o.
Emlékmenet Szolyvára . . . . .7. o.
Cursillo. Konferencia. . . . . .8. o.
Mikulás-ünnepség
a Hit és Fény közösségben .9. o.
Nagymama meséje... . . . . .10. o.
Hírek . . . . . .11. o.
A népszavazás margójára 12-13. o.
Karácsony a világban . .14-15. o.
Fények és árnyak
Betlehemben . . . . . .16-17. o.
December és január
szentjei . . . . . .18. o.
Életige, január . . . . . .19. o.
Művészettörténet, II. . . .20-21. o.
Mese . . . . . .22. o.
Rejtvények . . . . . .23. o.
Humor . . . . . .24. o.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő), Cserbánics Adrienn, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 5.

Engedélyszám:
3T 199

Készült:
Roman Povcs nyomdájában, Ungváron

Aki betölteni jött éhségünket

Nem lehet véletlen, hogy az Úr Jézus Betlehemben született, hiszen ez a név azt jelenti: „a kenyér háza". Ha az Isten Fia Dávid városában, a kenyér házában született, akkor az azt jelenti, hogy ő eledel akar lenni a mi számunkra. Sok mindenre van szüksége az embernek, sokféle testi, fizikai igénye van, de ezek között vannak alapvetők, például a kenyér. Ezzel is jelezni kívánta az Úristen, hogy ő a legalapvetőbb, legemberibb szükségleteinket akarja kielégíteni. Hiszen emberségünk lényege, jellemünk, karakterünk, egyéniségünk, identitásunk nem a bőrünk, a hajunk színében, nem a testi felépítésünkben, hanem a lélek szférájában keresendő. Isten tehát a lelkünk legfőbb igényét jött kielégíteni, szívünk legnagyobb éhségét, ez pedig Ő maga és az ő üzenete, tanítása, amely örömhír a szeretetre éhező és az ő elfelejtett, elveszített Istenét kereső emberiség számára. Ma, amikor a világ sok részén – nálunk is – a létbizonytalanság és a jövőtől, a holnaptól való félelem kínozza az embereket, különösen érdemes odafigyelni az angyalok szózatára, akik éppen ezt éneklik: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a jóakaratú embereknek." Tehát ha mi fölfedezzük Jézust, a leggyönyörűségesebb, legértékesebb Kincset, akkor egész biztos, hogy Őbenne megtaláljuk a szívünk békéjét is, és ugyanakkor az Istent közösen keresők, szeretők egymás között is megtalálják a békességet a kiengesztelődés útján. Fontos tehát odafigyelni erre a szózatra; az Isten fölismerése, a Vele való találkozás a hit által meghozza majd a vágyva vágyott békességet és ugyanakkor elveszi a mi félelmeinket, szorongásainkat, és helyébe valóban az ő szíve szeretetének békéjét adja.

Szűz Máriát először egyfajta félelem töltötte el, amikor az angyallal találkozott, ám az rögtön megvigasztalta: ő az Úristennek a küldöttje, „ne félj, Mária!". Ugyanezt üzeni nekünk is: „Ne féljetek!" Hiszen kegyelmet találtunk mi is Istennél, kegyelmet találhatnak ma is az emberek, bárhol is élnek, bárhogy is élnek. Ne felejtsük el: ahol elhatalmasodott a bűn, ott – Isten ígéri – túlárad a kegyelem. Tehát ne féljünk, ha közeledik az Úristen, (ne féljen a világ, sem az ő követői): még nem ítélni jön, hanem megmenteni, meg akar bocsátani, irgalmazni akar nekünk, bűnösöknek. Nagyon szelíden érkezik az Isten, hiszen egy csecsemő alakjában jön el, egész életében a galamb egyszerűségével gondolkozik és él, s még élete végén is szelíd bárányként viselkedik. Ez az ő üzenete ma is. Az országnak ebben az igencsak feszült helyzetében, a bizonytalan jövő szorongásában ne felejtsük el az angyal üzenetét. Az Isten el akarja venni tehát félelmeinket. Békességet hozott, de ez csak akkor fog igazán megerősödni bennünk és köztünk, ha Istent tesszük a legfőbb helyre, ha elismerik kicsik és nagyok, szegények és gazdagok egyaránt, hogy a mi igazi és egyetlen királyunk bent a szívünkben is, társadalmunkban is csak az Úristen lehet, hiszen Jézus a Krisztus, az igazi király.

Majnek Antal püspök

Kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket és boldog, békés új évet kíván minden kedves Olvasójának

az Új Hajtás Szerkesztősége

„Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, abban Élet lesz...”

Kárpátaljai családok találkozója a székesegyházban

Idén ismét megrendezésre került a Kárpátaljai Családok Találkozója. Most is, mint sok korábbi alkalommal, a munkácsi székesegyház adott helyet az eseménynek. A téma ez alkalommal az Eucharisztia volt. A nap folyamán Mészáros Domonkos ungvári plébános előadását, illetve Török Dénes és Orsolya munkácsi, valamint Ruszin Csaba és Mária beregszászi házaspárok tanúságtételét hallgathattuk meg. Míg a felnőttek az előadások és csoportbeszélgetések szellemi táplálékát vették magukhoz, addig a gyerekek korosztályok szerinti csoportokban a katolikus líceum termeiben élvezték a játék örömét. Nekik barkácsolás és bibliadráma volt a program.

Az előadásokból, tanúságtételekből, csoportbeszélgetésekből – az én meglátásom szerint – ugyanaz az egy dolog világlott ki, pontosabban mondva ugyanaz a tény ragyogott át valamennyi csatornán: a házasság, a család boldogságának kulcsa – Jézus Krisztus. Csak rá figyelve vagyunk, leszünk képesek egymásra is figyelni, csak őt hallgatva tudjuk majd egymást is meghallgatni, csak neki szolgálva leszünk képesek egymásnak is szolgálni. A szentségi színek alatt lévő második isteni személy jelenlétének befogadása életünkbe – kulcsa a kapcsolatainknak, záloga beteljesülésünknek és boldogságunknak. Csaba elmesélte, hogy felesége, Mária milyen kitartóan imádkozott érte, míg végül elkezdte fontosnak tartani a templomba járást, és református létére vágyat érzett az Eucharisztia magához vételére. Elmondták, hogy mennyi minden változott meg, amióta a szentség központi helyre került életükben. És még egy nagyon fontos dolgot hangsúlyoztak: minden szülőnek vágya, hogy a gyermekét boldognak lássa, biztonságban tudja. Ennek egy garanciája van: ha a szentségek tiszteletére, vételére

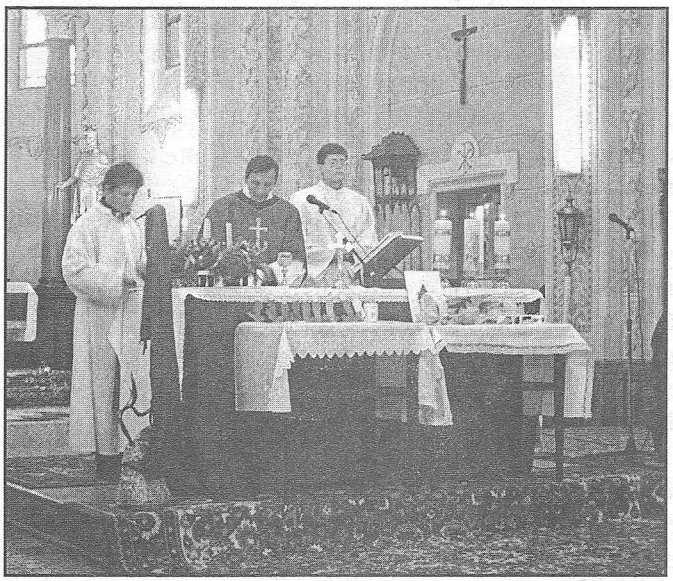

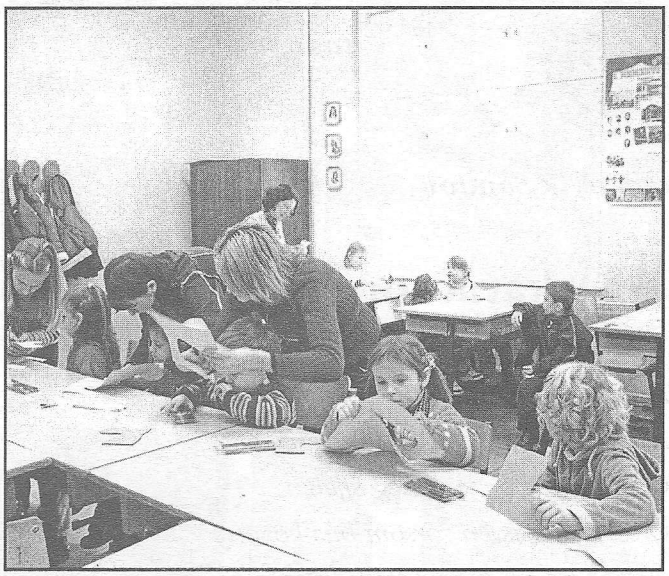

tanítják őket. A tanítás legbiztosabb formája, módja pedig, ha eléjük élik azt.

Dénes és Orsolya pedig a szeretetnyelvekről beszéltek, arra hívták fel figyelmünket, mennyire fontos a társunk szeretetnyelvének az ismerete. Hiába indul nagyon ígéretesen egy kapcsolat – ha nem ismerjük a másik szeretetnyelvét, vagy nem figyelünk arra, tönkremehet. Az öt legfontosabb szeretetnyelv: elismerő szavak, minőségi idő, szívességek, ajándékozás, testi érintés. Fel kell fedeznünk, hogy melyik a társunk szeretetnyelve, időt kell szánnunk arra, hogy azt megismerjük, ugyanakkor azzal is nagyon fontos tisztában lennünk, hogy melyik a mi szeretetnyelvünk. (Bővebben olvashatunk erről Gary Chapman *Egymásra hangolva* c. könyvében.)

A gyerekek eközben a domonkos nővérek vezetésével kézműveskedtek. Ki gyurmából kosárkát formált, ki az üvegfestés fortélyait gyakorolgatta, voltak, akik gyertyát készítettek. A elkészült tárgyakat az oltár előtti asztalkára helyezték, aztán a záró szentmisén Domonkos atya megáldotta azt. A találkozó agapéval zárult.

Én mindig a találkozó után döbbenek rá annak igazi fontosságára. Szükségesek az ilyen alkalmak, mert itt nyílik lehetőség arra, hogy tudatosítsuk – nem vagyunk egyedül a küzdelmeinkben. Másokat is ugyanolyan dolgok foglalkoztatnak, mint minket, másoknak is vannak ugyanolyan problémáik, mint nekünk, és lehet, a választ is megtalálták már...

Fontosak az ilyen találkozók, mert újra és újra eszünkbe juttatják Jézus örökérvényű igazságait, és hogy azokat meg lehet élni. És hogy vannak, akiknek ez sikerül...

neo

Szegénység, alázat, nyomorúság, megvetés veszi körül a testet öltött Igét. De mi a minket körülvevő sötétségből egy dolgot értünk, egy hangot hallunk, egy csodálatos igazságot érzékelünk: mindezt szeretetből tetted, és csak a szeretethez hívsz bennünket, csak a szeretetről beszélsz nekünk, csak a szeretet próbái elé állítasz minket.

A Gyermek Jézus legyen a csillag, aki átvezet téged az élet pusztaságán!

Pió atya

Reményik Sándor

A karácsonyfa éneke

Ha szűk szoba: hadd legyen szűk szoba.
A szűk szobában is terem öröm,
Gyúl apró gyertya ínség éjjelén,
Ó csak ne legyen sorsom bús közöny,
Ó csak legyek a fény forrása én,
Apró gyermekek bálványozott fája,
Én az idegen, én a jövevény.
Égő fenyőfa, égő áldozat,
Akit az Isten ősi otthonából
Emberek örömére elhozat.
Csak rajzolódjék mélabús árnyékom
S imbolyogjon a szűk szobák falán.

Mindegy, hogy mi lesz velem azután.

A Mennyei Gyermek kedvessége meghódítja szívemet, szeretete rabul ejt. Engedd, hogy lelkem fölengedjen szereteted tüzénél, hogy éghessek ebben a tűzben, égess hamuvá itt, lábad előtt, hogy egészen szeretetté váljak, és magasztaljam jóságodat és szeretetedet!

Pió atya

Kérlek benneteket: a jászolnál imára kulcsolt kézzel fogadjuk meg a gyermek Jézusnak és az Ő édesanyjának, hogy különösképpen ellenőrizzük nyelvünket. Csak szeretettel teljes szó hagyja el ajkunkat!

Teréz anya

Lehet, hogy valaki azt érzi: rászakadt az ég, vagy: neki tulajdonképpen nincs senkije, kollektív magányban él, beteg s már sírni és szólni se tud, vagy nem is érdemes. Lehet, hogy majd megszakad a szíve, és semmitől nem fél úgy, mint a karácsonytól, amin mégis túl kell esnie... Ám ő is átélheti, hogy Valaki csöndesen megáll a betegágya vagy a széke mellett, és azt mondja:

„Bárhogy is érzed magad: én mégis hozzád, érted jöttem, és úgy szeretlek, ahogy csak Isten tud szeretni. Kisgyermekké lettem érted, keresztre mentem érted, és a kenyér és a bor színe alatt – majd tied leszek egészen! Ölelj magadhoz, és mosolyogj vissza rám!"

Gyökössy Endre: Szüntelen karácsony

Vágvölgyi Éva

A Jóisten karácsonyfája

(Részlet)

Egyszer, nagyon régen, még az idők kezdete előtt, a Jóisten örülni akart valaminek. Megteremtette hát a világot. Megalkotta az eget és a földet, a világosságot és a sötétséget, a tengereket és a szárazföldet, a növényeket és az állatokat. Isten látta, hogy mindaz, amit megalkotott, szép és jó, és örült neki. S hogy öröme még teljesebb legyen, megteremtette az embereket is. Az emberektől olyan lett a világ, mint egy csillogó karácsonyfa, mert Isten saját Lelkéből lehelt beléjük, s így bekapcsolódtak az isteni szeretet áramkörébe: mint megannyi kis karácsonyfaégő, világítottak. Gyönyörű volt a világ, és Isten nevetett örömében.

De egyszer csak a ragyogó karácsonyfa elsötétült. Egy parányi kis villanykörte elromlott, nem továbbította többé a szünetlenül áradó isteni szeretetet, és az egész fa fénye kialudt. Sötétség borult a világra. Isten nagyon elszomorodott. Szerette volna helyreállítani a megszakadt áramkört..., de az emberek nem akarták. Több ezer évig próbálkozott – eredménytelenül.

... hosszú-hosszú várakozás után nem bírta tovább türelemmel: Fiában, Jézus Krisztusban emberré lett, pici villanykörtévé, hogy helyreállítsa a világban az isteni szeretet megszakadt áramkörét.

Az öröm és az optimizmus ünnepe

Oltárszentelés Munkácson

December 8-án, Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén került sor a munkácsi Szent Márton-székesegyházban a Matl Péter munkácsi szobrászművész által készített új oltár fölszentelésére. A szentelést Ivan Jurkovic érsek, Ukrajna nemrég kinevezett nunciusa végezte, aki az új ambót és húsvéti gyertyatartót is megáldotta. A szentmiseáldozatot a nuncius és az egyházmegye püspöke, valamint az egyházmegye jelenlévő papjai közösen mutatták be. Az ünnepségen jelen volt számos zarándok Kárpátalja egyházközségeiből, hogy közösen adjanak hálát a mindenható Istennek az új oltárért, és együtt kérjék Szeplőtelen Szűz Mária oltalmát Kárpátaljára és a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyére.

A szentmise elején Zsarkovszki Péter általános helynök köszöntötte Ivan Jurkovic érseket, aki elfogadta a meghívást és eljött, hogy a jubileumi év soron következő ünnepségén együtt ünnepeljen a kárpátaljai hívekkel.

Majnek Antal, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye püspöke köszöntőjében kiemelte: „Külön öröm számomra, hogy ebben az órában kezdi pápa urunk is a jubileumi szentmisét, melyet a szeplőtelen fogantatás dogmája kihirdetésének 150. évfordulójának alkalmából mutat be."

A szentmise olvasmánya ukrán, a szentlecke pedig német nyelven hangzott el. Szent Lukács evangéliumából az Angyali üdvözletet magyarul Németh Sándor diakónus, ukrán nyelven pedig Losák István szolyvai plébániai kormányzó olvasta fel.

„Örülök, hogy sokan eljöttek erre a szentmisére, annak ellenére, hogy ma munkanap van" – mondta a nuncius, majd így folytatta: „Nagy megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek ezen a szép napon, és a jubileumi évben felszentelhetem a székesegyház új oltárát. Mivel Szlovéniából származom, szívesen jöttem ide, mert így kicsit közelebb vagyok a szülőföldemhez is." Az egyházmegye életét így jellemezte: „Az elmúlt évekhez viszonyítva nagy előrelépés tapasztalható az itteni római katolikus egyház életében. Az egyházi vezetőség és az egyházi munkatársak az általuk végzett munkával jelen vannak az emberek mindennapjaiban. Együtt vannak jóban, rosszban, osztoznak örömükben, bánatukban. Kérem, folytassák a megkezdett munkát, és merjenek új feladatokat is vállalni, s akkor megváltozhat az egyház és az ország arculata."

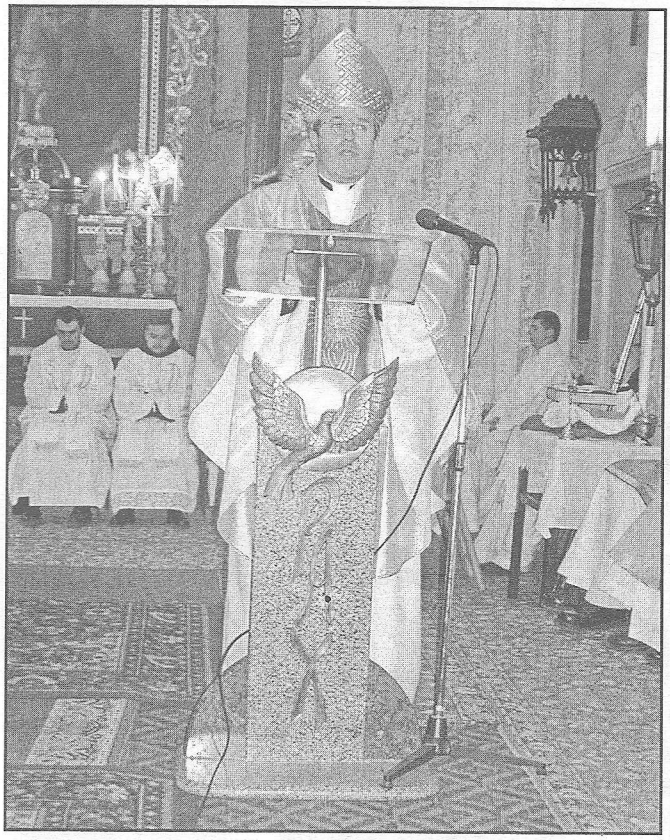

Ivan Jurkovic nuncius az új ambónál

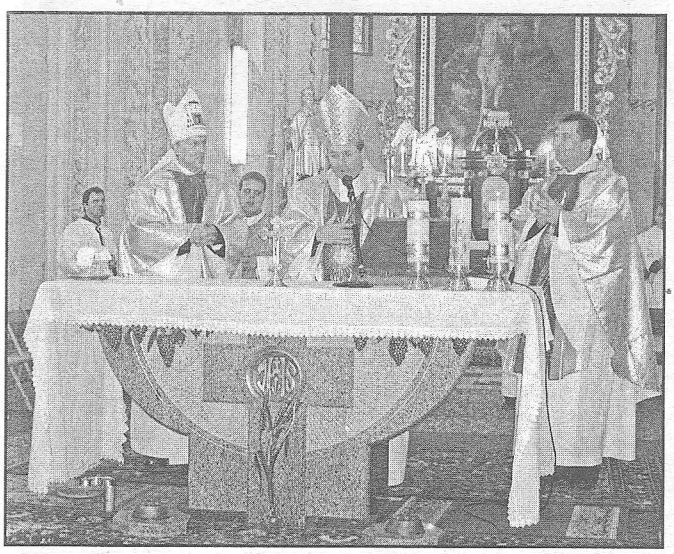

Ivan Jurkovic érsek a következőre hívta fel a jelenlévők figyelmét: „A mai nap, Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepe az öröm, a vigalom, az optimizmus ünnepe a keresztény ember számára. Ezért nem szabad félni a nehézségektől, megpróbáltatásoktól, mert az Istentől kapunk bátorítást, aki mindig velünk van. Ebben jó példakép számunkra az Istenszülő Szűz Mária."

„Örömteli lélekkel kérünk, Urunk, hogy áldd meg ezt az áldozati oltárt, mely Krisztus titokzatos teste által a Te népedet gyűjti egybe. Legyen ez az oltár az örök élet forrása!" – hangzott a szentelési szertartáson, melynek során a nuncius krizmával megkente, majd szenteltvízzel hintette meg az új, gránitból készült oltárt.

Az ünnepi szentmise hangulatát emelte az ungvári egyházközség kórusának szolgálata, valamint a helyi hittanos fiatalok ukrán nyelvű ifjúsági énekei.

Váradi Natália

„Az emberszívben van a legtöbb jóság"

A Munkácsi Szent István Líceum diákjai számára az első szemeszter során három lelkigyakorlatot tartottak Bustyaházán. A tanulók külön-külön évfolyamonként négy napot töltöttek imádságban, elmélkedésben és játékban. Mindegyik csoport esetében más-más volt az együttlét célja. Az első évfolyamosok azt vizsgálták, milyen szándékkal jöttek a líceumba, tudnak-e, akarnak-e nyitott szívvel felépíteni egy jó keresztény csapatot három év alatt. A másodikosoknak lehetőségük nyílt felmérni Isten csendjében,

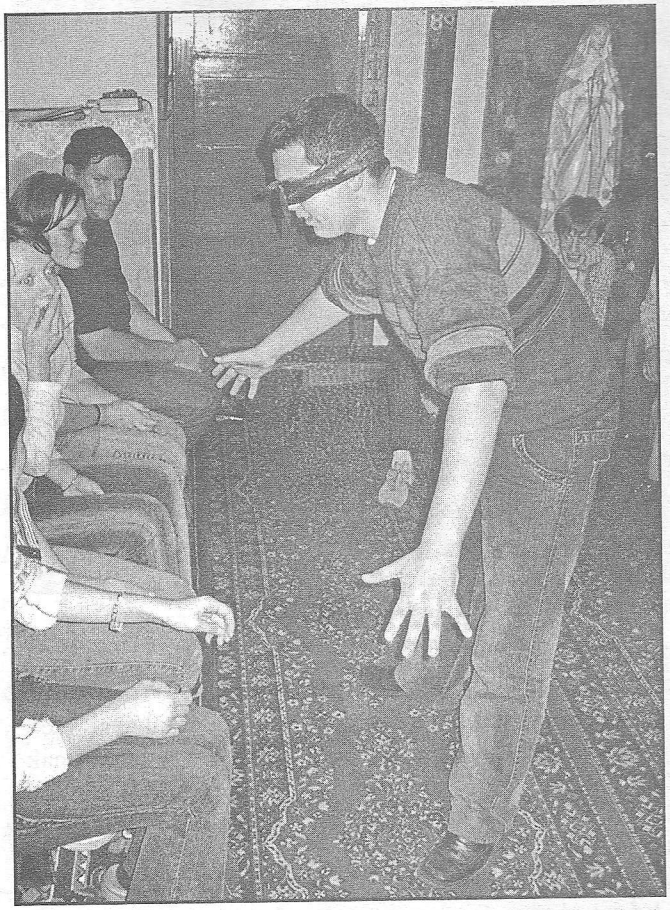

hol tartanak a közösségépítésben. A végzősök arról elmélkedtek, milyen tervet „készített" Isten mindegyikőjükről, kit milyen képességekkel ajándékozott meg, s milyen lehetőségeket ad ezek fejlesztésére, milyen hivatásban tudják kibontakoztatni egyéniségüket.

Aki valaha vett részt lelkigyakorlaton, tudja, hogy a legnagyobb hangsúly az imádságra, illetve elmélkedésre kerül. Az egyéni imádságon kívül a diákok együtt készültek a keresztútra, melyre maguk írták meg az elmélkedéseket, a szentségimádásban pedig nemcsak a saját szándékukért könyörögtek, hanem egymásért is, ami még meghittebbé és nyitottabbá tette a közös imát.

A diákok lelkigyakorlata esetében nem kevésbé fontosak voltak a vezető által gondosan megválasztott önismereti játékok, melyekből kiderült, hogy nagyon mély üzeneteket tartogatnak számunkra. Egy-egy játék során fel lehet fedezni, mennyire tudunk odafigyelni a másikra (vagy beszélgetés közben a saját gondjainkkal foglalkozunk), meg tudjuk-e szavak nélkül értetni magunkat és megérteni a másikat, illetve elfogadni álláspontját anélkül, hogy elítélnénk. A már hagyományos csoportbeszélgetések során mindegyikük lehetőséget kapott az átelmélkedett gondolatok megosztására.

Köszönetet mondunk a szervezőknek, a segítőknek és Babály András atyának, a líceum „lelki istápjának". Isten áldása kísérje munkájukat!

István Andrea

„Ígérem, hogy a tízóraimat mindig megosztom..."

Ilyen és hasonló ígéreteket tettek a Munkácsi Szent István Líceum „kisgólyái". November 19-től, a Gólyabál napjától már a felsőbb évfolyamok is „jogilag" egyenrangú diákoknak ismerték el az elsősöket, miután szemrebbenés nélkül különféle megpróbáltatásoknak vetették alá őket. Az ezt megelőző gólyaavatás során két héten keresztül kötelező volt a másodikosok által elkészített egyenruha – cumi, babasapka – viselése. A mulatságos est folyamán pedig a „fiókáknak" be kellett bizonyítaniuk, hogy felkészültek A Líceum Diákja büszke név viselésére. Először is: egy igazi diáknak nélkülözhetetlen a helyes táplálkozás alapszabályainak elsajátítása: a jó gólya köteles megkülönböztetni a főtt tojást a nyerstől, csukott szemmel is tudnia kell megetetni a társát. Mindezt a gyakorlatban kellett megtanulni. Kiderült, hogy egy igazi fiú-diák csukott szem-

mel ki tudja sminkelni osztálytársnőjét (kisebb-nagyobb sikerrel), s nem gond a lelke mélyéről fakadó furcsa, ám kedves hasonlatokkal szerelmet vallania. A gólyák bebizonyították, hogy szívtipró dalaikkal el tudják bűvölni a tanári gárdát s a diákságot, és nem okoz számukra nehézséget modern változatban megjeleníteni a Gilgames vízözön-történetét sem. A „megpróbáltatások" fogadalomtétellel fejeződtek be, miszerint minden elsős köteles habozás nélkül szót fogadni a tanároknak s a végzősöknek, udvariasnak, vidámnak s szobatisztának kell lennie, ha igazi diákként akar a líceum életének alkotórészévé válni.

Hatvan éve és most

Emlékmenet Szolyvára

1944 novemberében Kárpátalja-szerte „a Városparancsnokság 2. számú parancsa" címmel vészjósló falragaszok jelentek meg. A parancs a katonák és tisztviselők mellett minden 18 és 50 év közötti magyar és német nemzetiségű lakosra vonatkozott. Ez volt a hazug „háromnapos munka", azaz a „málenykij robot" toborzólevele.

Indulás előtt a Rákóczi-kastély udvarán

Két-három óra múlva el is kezdődött a gyülekezés. A mit sem sejtő férfiak az egész család kíséretében érkeztek a gyülekezőhelyekre, így a munkácsi Rákóczi-kastély udvarára is. Itt már géppisztolyos katonák várták rájuk, akik gyalogmenetben indították útnak a tömeget Szolyva felé. Később innen vagonokba zsúfolva küldték őket a Szovjetunió legkülönbözőbb haláltáboraiba. Becslések szerint ez a „munka" 40 ezer embert érintett, akiknek csak alig fele térhetett haza évek múlva.

Akárcsak hajdan őseink, november 27-én reggel mi is a Rákóczi-kastély udvaráról indultunk, hogy Szolyváig tartó gyalogmenetünkkel emlékezzünk megalázott, elpusztított szeretteinkre. Az úton végig tévések

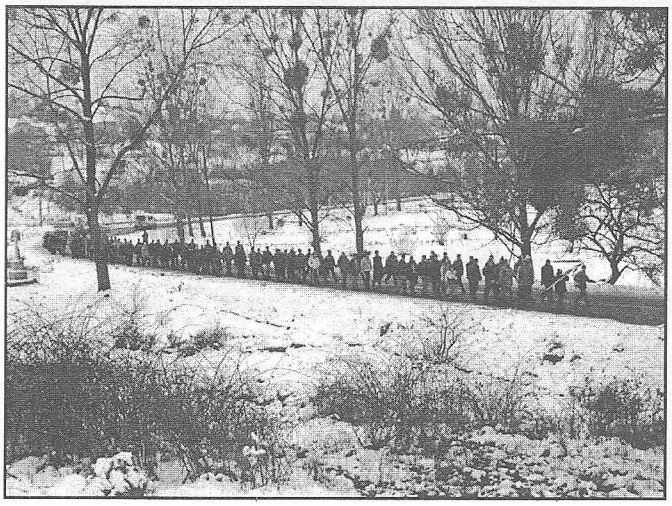

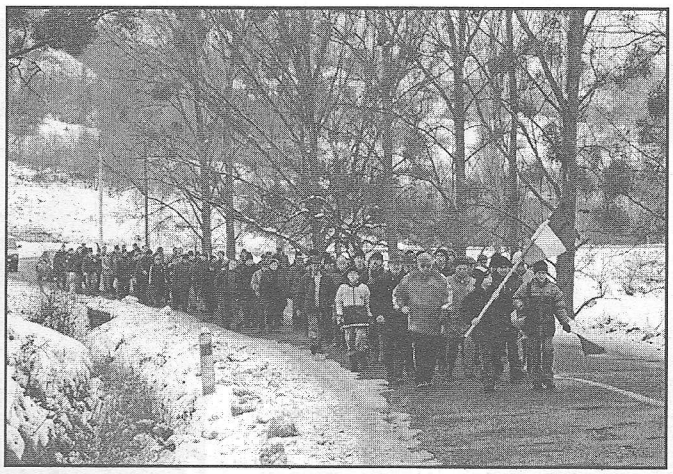

és újságírók kísértek minket, s ugyancsak örültem, hogy ilyen sok ember jött el erre a rendezvényre. Jó érzés, hogy ennyien emlékeznek nagyapáikra, dédapáikra és azok sorstársaira. Igaz, kicsit hideg volt, de jó időt fogtunk ki. Menetelés közben sokáig semmi nem jutott eszembe a málenykij robottal kapcsolatban, de amikor az út háromnegyed részét már megtettük, és Szuszkón meleg gulyáslevessel, teával vártak bennünket, akkor gondolkodtam el azon, hogy a rabok kaptak-e ennyi finomságot, jó szót vagy bármit, ami egy kicsit is jobb kedvre deríthette volna őket. Nem, ezeket

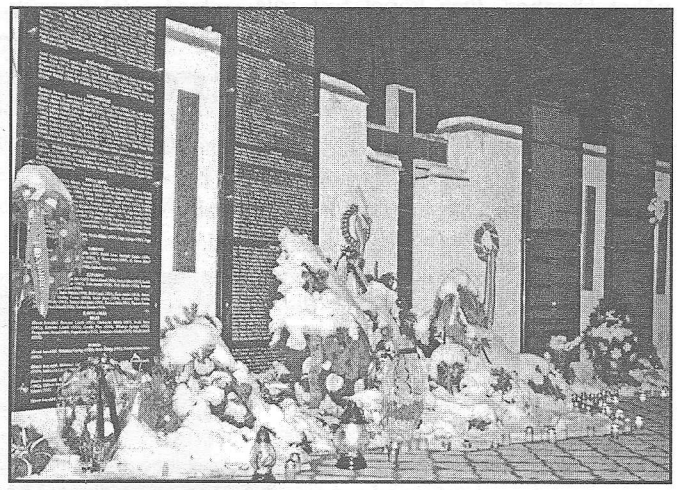

A táblák az áldozatok névsorával a szolyvai emlékparkban

az embereket gyűlölték, lenézték, s ha útközben elestek, nem volt szabad segíteni rajtuk…

Mikor megérkeztünk a szolyvai emlékparkba, fáklyafény mellett hallgattuk végig az elhurcoltak névsorát. A megható esemény ökumenikus istentisztelettel és koszorúzással ért véget.

A megemlékezést a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség rendezte. Boldog vagyok, hogy ott lehettem.

Sz. A., 9. osztályos tanuló

„Aki meg akarja tudni, hogy mi a jó...“

Férfi Cursillo Kárpátalján

Kárpátalján 2004. november 19. és 21. között megtartották a soron következő férfi Cursillót, Babály András atya szervezésével. Erre a hétvégére Kárpátalja több településéről érkeztek hallgatók, az előadók pedig Magyarországról jöttek. A jó hangulatot az is növelte, hogy egy új lelkigyakorlatos házban kaptunk szállást egy nagyon szép vidéken, Szinyákon, a hegyek között. A rossz időjárást nem volt időnk kifogásolni, mert az előadások és az ezt követő megbeszélések a késő éjszakába nyúltak.

A Cursillo egyik feladata: megmutatni azt, hogy Isten maga a szeretet és végtelenül szereti az embereket. Hallgatva az előadásokat és az ott elhangzó tanúságtételeket, beláttuk, hogy ez valóban így van, annál is inkább, mert ez mind alá volt támasztva a Szentírás idézeteivel. Az előadások alatt sokunknak könnyes volt a szeme, felismertük hibáinkat, helytelen viselkedésünket, téves döntéseinket.

A Cursillo közelebb viszi a résztvevőket Istenhez, igaz képet fest róla, megmutatja a helyes utat és szétrombolja azt a téves hitet, amiben eddig éltünk. Sokunknak átformálta a nézeteit és tudatosította bennünk azt a tényt, hogy tudunk szeretni, és ezentúl el sem tudjuk képzelni a további életünket szeretet nélkül. És ezt a változást veszik észre bennünk családtagjaink és ismerőseink.

A sűrített program és a fáradság ellenére jól éreztük magunkat és észre sem vettük, hogy elszállt ez a három nap, de az élmény, amit kaptunk ez alatt a rövid idő alatt, egy életre megmarad bennünk.

Befejezésül az egyik cursillós testvéremet szeretném idézni: „aki meg akarja tudni, hogy mi a jó, jöjjön el és vegyen részt személyesen a Cursillón.”

Perduk István
Csap

Konferencia Szarvasházán

A Kárpátaljai Ferences Misszió Alapítvány és a Szt. Márton Egyházmegyei Karitász 2004. november 26-28. között konferenciát szervezett a kárpátaljai Szarvasházán (Zsdenyijevo) az oktatás és szociális ellátás terén dolgozó kárpátaljai katolikus szervezetek számára. Ez azért nagy jelentőségű, mert még nem volt olyan találkozó, ahol az egyházmegyében működő szervezetek képviselői találkozhattak volna egymással ismerkedés és tapasztalatcsere céljából. A programban a szervezetek bemutatkozó előadásán kívül önismereti, személyiségfejlesztő

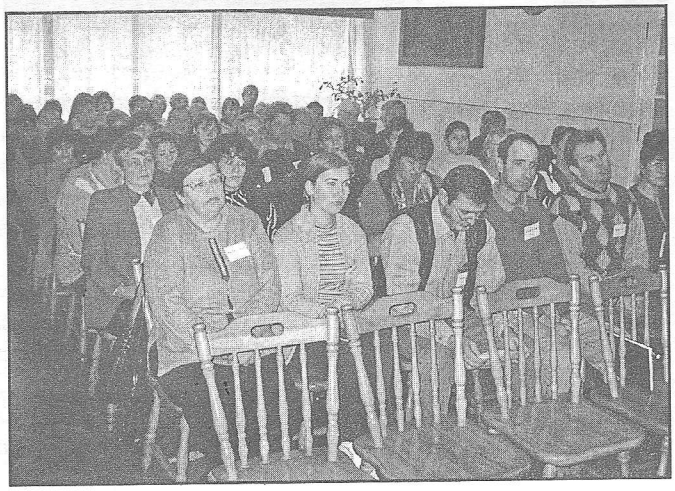

tréningek szerepeltek, melyeket Buza Domonkos budapesti pszichológus, Buza Kristóf szociológus és Babály András atya vezetett. A konferenciára ellátogatott és előadást tartott Majnek Antal püspök is. A résztvevők nagy örömére – a Nemzeti Civil Alap támogatásának köszönhetően – még egy konferenciát és egy magyarországi tanulmányutat is terveznek 2005 tavaszán.

T. Orsolya, szervező

„És mi van a bőröndben...?"

Mikulás-ünnepség a Hit és Fény Almáskert-közösségében

Számunkra, az Almáskert-közösség tagjai számára minden találkozó egy kis ünnep, de a Mikulás-ünnepség különösképpen emlékezetes és nyugodtan mondható élménydúsnak is. Mint minden ünnepre való előkészület, nehéz és problémás, hogyan jönnek le az aknaszlatinaiak Técsőre, mit készítünk az agapéra, milyen lesz a program... Amikor végre minden problémánkat magunk mögött hagyva összejövünk, eszünkbe sem jutnak a nehézségek, csak a szépet, csak a jót látjuk. Egy nagy kört alkotunk, melynek központjába a nagy vendéget várjuk. Beszélgetünk az ünnep lényegéről, mikulásváró énekeket énekelünk, de a gyerekek és fiatalok már alig várják a pillanatot, amikor a puttonyos öreg betoppan az ajtón.

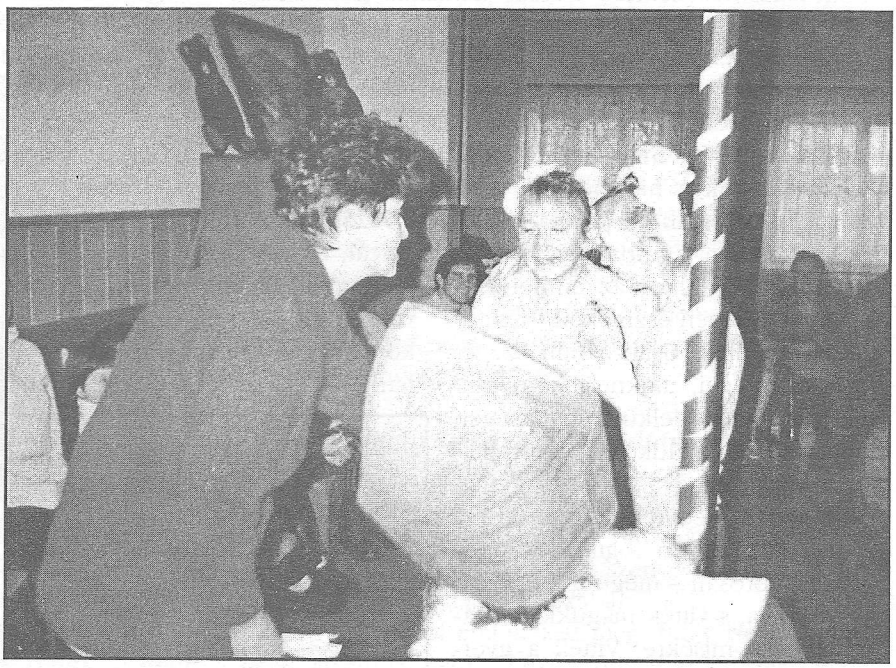

Ljuba és Ljuda a Mikulás előtt

Megérkezett...! Itt van! Nagy az öröm: megérkezett a várva-várt Mikulás bácsi (vagy néni!?).

Lassan és nehézkesen lépegetve helyet foglal, látszik, hogy kicsit feszélyezetten érzi magát, bár ismeri a gyerekeket, és nicsak, nem a puttonyát hozta, hanem egy „bőröndöt". A társaság szemfüles „Petrocellije" – Péterke Aknaszlatináról – ezt nyomban észreveszi. Fontoskodva kerülgeti a bőröndöt és a Mikulást. „Mondasz nekem egy versikét, Péterke?" Mire Péterke rávágja: „És mi van a bőröndben?" A kérdést általános nevetés követi, már a vendég sem feszélyezett, jókedvű és egyre közvetlenebb. Most mindenki megmutathatja, mit tud: ki verset mond, ki énekel. A Down-kóros Marica könnyes szemmel énekli a Szent Család szálláskereséséről szóló éneket, Ilonka minden beszédnehézségének ellenére elmondja Ady Endre „Karácsony" című, nem igazán rövidnek mondható versét, mely mindenki szeméből könnyet fakaszt.

„Ha nagyszakállú nagymama lesz belőlem, ezt a napot és a csillogó szemű gyerekeket nem felejtem el" – mondja a Mikulás (néni).

Talán nem is az a fontos számunkra, hogy egy beszélő baba vagy egy távirányítós autócska bukkanjon elő a bőröndből. Maga a tény is lélegzetelállító, hogy a szakállas öreg Mikulás Péterke, Daniella, Dianka vagy Csaba nevével ellátott csomagot tart a kezében, ami csak az övé, neki szánta. Még a sírós Ljuba és Ljuda is alig várta, hogy szólítsa őket is.

Az ajándékok elkeltek, következik az agapé, jöhetnek a sütemények, édességek. Mindenki nagyon vidám, mindenki elmeséli, mi történt vele az utolsó találkozó óta, milyen jó volt a tábor és előre is örülnek, hogy nemsokára itt a karácsony és megint együtt lehetünk. Annyira jó a hangulat, hogy észre sem vesszük az idő múlását, arra pedig gondolni sem akarunk, hogy mindjárt haza kell mennünk.

Erdei Mária és Beáta

Pásztorjáték karácsonykor

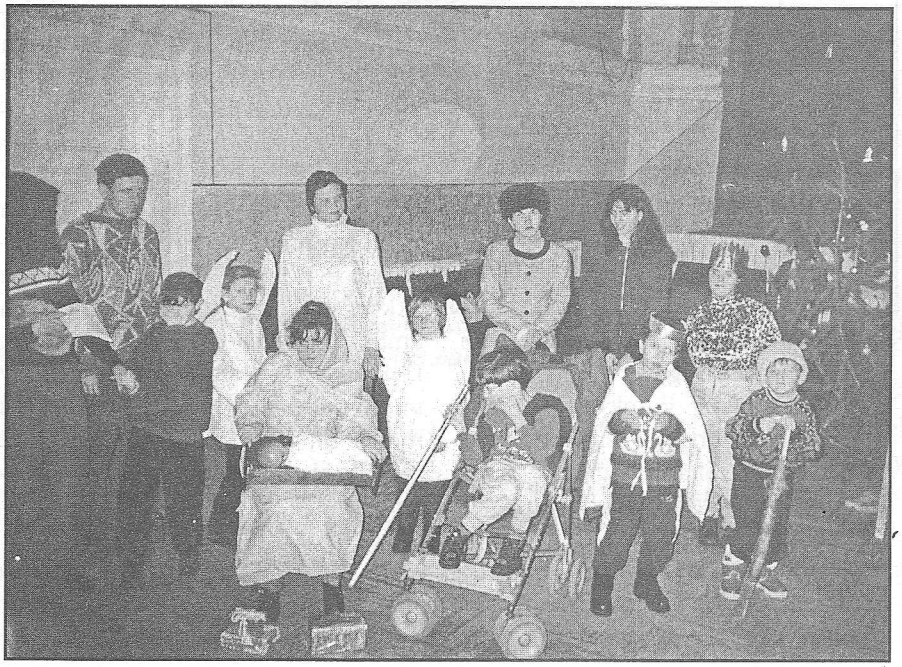

Nagymama meséje egy rég volt Karácsonyról

Volt egyszer egy kislány, aki oly korban volt gyermek, mikor a templomok csak félig teltek meg a vasárnapi szentmisén, mikor az iskolákban betiltották a hitismeretek tanítását. Sokan inkább a pártba léptek be, mint Isten házába. Olyan időszak volt az, mikor az emberek – számukra idegen eszmékért – „eladták" a lelküket. Csak a falu szegényei és öregei, akiknek nem volt mit veszíteniük lelkük üdvösségén kívül, mentek imádkozni az esti litániát. Azok a nagyapák és nagymamák, azok a dédikék, akik szorosra zárt ajakkal kézen fogták kis unokáikat, szorosan – mégis gyöngéden – markolva, s vitték magukkal a vasárnap esti misékre. Vitték a gyermeket, aki akkor még nem tudta, hogy ez az öreg,ráncos kéz hinti el lelkében a hit talaját, ahol majd kisarjad a „mag", és nagyra nő benne az Isten szeretete.

Minden emberben – már születésétől fogva – ott van az Isten utáni vágy. A hit csíráját azonban mindenki a gyermekkorából hozza. A szülői ház, a régi hagyományok végig meghatározzák életünket.

Emlékszem a karácsonyvárásokra. Az advent gyertyafényes estéire, amikor még villany sem volt, vagy éppen kikapcsolták. A mesékre a hosszú estéken, melyeket a nagymamám mondott. A sok szép karácsonyi énekre, melyeket ezeken az estéken tanultunk meg. A közös esti imákra és beszélgetésekre. És a Szentestékre... A fenyő- és költeskalács illatú szobára. Azok a régi Szentesték még ma is tisztán élnek bennem. Mikor besötétedett, édesapám behozta a fenyőfát, és feltette a komód sarkára. Nem volt az sem ezüstfenyő, sem a most divatos lucfenyő. Egyszerű, kis, féloldalas fenyőfácska. Az illata betöltötte gyermekkorom karácsonyait. Nem voltak rajta fényes díszek, égők sem, csak édesanyám sütötte édes szívek, csillagok és karikák, meg piros alma és sok-sok dió. Egész évben gyűjtöttük a cukorkákat borító fényes papírt, hogy legyen mibe csomagolni a diókat karácsonyra. A fa tetejére egy régi, féltve őrzött angyal került.

Aztán felcsendült az ének. Kipirult arccal, fénylő szemmel énekeltük a Mennyből az angyalt. A szentestei vacsora, a pár szál szalma az asztal körül, a fenyőillatos, langyos szoba hangulata, a szívekben a béke talán a felnőttek számára is feledtette az élet sok keserűségét.

Advent

Ember! sorsod
örök várakozás,
mely tart időn s téren át,
léted egész folyamán.

Várod a tél első havát,
Tavasszal a virágok illatát,
Estéken a csillag ragyogását,
Kedvesedtől a tiszta szeretet szavát,
Szemében a könnyet,
mely enyhíti bánatát.
Várod a szót, a biztatót,
Az ölelést, az örömet adót,
Gyermekeidben a felnőttet,
Öregeidben az öröklétet.
A gyertyák fényes lángját.
A karácsonyi fenyő illatát.

Ember! életed
néma vágyakozás,
mely Istenhez vezet.
Imádságos várakozás.
Egy szalmás jászolt keres.

Egymás után jöttek a kántáló gyermekcsoportok. Karjukon kis kosár, amibe a kántálásért járó ajándékokat gyűjtötték. Arcuk piros volt a hidegtől, lábuk alatt ropogott a frissen hullott hó.

Engem is rongyos fejkendőbe bugyolált anyám, és mentem a többiekkel kántálni. Minden udvarra fel kellett menni, mert másnap megkérdezték: „Te nem voltál kántálni? Téged miért nem láttalak Szenteste?" Megtiszteltetés volt a sok kántáló. Ilyenkor a kutyákat a hátsó udvarba zárták. Mi pedig megálltunk az ablak alatt vagy a gangon, és valaki a nagyobbak közül bekiabált: „Szabad az Istent dicsérni?" „Szabad, szabad csak dicsérjétek!" – jött a válasz. És mi rázendítettünk. Felhangzott a szép karácsonyi ének, sokszor bentről is kihallatszott, ahogy velünk énekeltek a háziak. Aztán szívesen behívtak: almát, diót és karácsonyi „madarat" adtak. Ez egy költ tésztából sütött, madár alakú kalács volt, amit a gyerekeknek készítettek karácsonykor.

A fehér, havas háztetők alól vidáman hunyorogtak a lámpafényes ablakok. A falu énekelt, itt is, ott is felcsendült a megszületett Messiást hirdető ének.

A szívek boldogok voltak, mert ott volt a kisded Jézus minden ember szívében, Ő, aki elhozta a havas világba az Isten végtelen szeretetének melegét.

Köszönet azoknak a régi, öreg, ráncos kezeknek, akik akkor, a Szentlélek sugallatára, vitték a kicsiny emberkéket a hit világossága felé, hogy egy eljövendő kornak – mikor már elmúlt a társadalom léleköló vihara – legyenek majd Jézust szerető és értő igaz hívői, hogy a világ újra ujjongjon, örülni tudjon az örömhírnek, amit 2000 éve hozott el közénk a Megváltó. Úgy, mit akkor, most is eltölthessen minden embert a szeretet, a jóság, az öröm. Legyen kegyelem bennünk, hogy meglássuk a sérült lelkeket, és nyújtsunk kezet, hogy legyen mit megfognia a kapaszkodni vágyónak!

Nincz Magdolna
Ungvár

Hazai hírek

November 23-án Mádl Dalma asszony, a Katolikus Karitász jószolgálati nagykövete kárpátaljai látogatása során felkereste a munkácsi Szent István Líceumot is. Megbeszélést folytatott Kristofori Olga igazgatónővel és a tanárokkal, majd átadta ajándékait az iskolának.

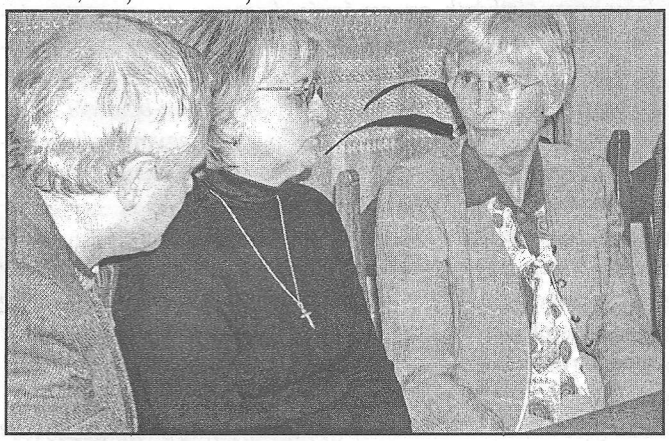

December 4. Munkácson, a székesegyházban megtartották a Kárpátaljai Családok Találkozóját. A találkozó előadói, tanúságtevői Mészáros Domonkos ungvári plébános, Török Dénes és Orsolya munkácsi, illetve Ruszin Csaba és Mária beregszászi házaspárok voltak. A találkozó témája, melyen a gyerekseregggel együtt mintegy 140 fő vett részt, az Eucharisztia volt.

December 10-12. Szinyákon Babály András atya fiataloknak tartott lelkigyakorlatot. Ezen a rendezvényen húsz fiatal vett részt.

Felhívások

2004. december 25. – 2005. január 4. Egyházmegyénkből egy autóbusznyi fiatal (45 fő) vesz részt az Európai Ifjúsági Taizé Találkozón. A Bizalom Zarándokútja a földön jelenlegi állomása Portugália fővárosa, Lisszabon.

December 27-30. Szinyákon, a lelkigyakorlatos házban Gordon tréning lesz fiataloknak. A tréning vezetője Babály András atya, pszichodramatikus, Gordon instruktor.

2005. január 6-án kerül sor egyházmegyei jubileumi évünk következő alkalmára Munkácson, a székesegyházban. Az ünnepi szentmise főcelebránsa Erdő Péter bíboros, budapest-esztergomi érsek, Magyarország prímása lesz.

2005. január 9. Ungváron, a plébániatemplomban 17.00 órai kezdettel ifjúsági szentmise lesz megtartva. Minden kedves érdeklődőt szeretettel várunk.

Külhírek

A bencés kolostorokban a halálraítéltekért imádkoznak

Róma: December elején imaláncot hoztak létre világszerte a bencés kolostorokban a halálraítéltekért, csatlakozva a Szent Egyed Közösség Városok az életért – Városok a halálbüntetés ellen elnevezésű kezdeményezéséhez. 339 bencés kolostor és 60 bencés rendház imádság során „örökbe fogad" egy-egy halálraítéltet.

A Szent Egyed Közösség 2002-ben indította el először ezt a világnapot. Mára világszerte több mint 300 város csatlakozott Rómához, számos eseménysorozattal mondva „nem"-et a halálbüntetésre. *VR/MK*

A pápa imádkozik Ukrajnáért

Vatikán: A november 24-i, szerdai általános kihallgatáson egy ukrán zarándokcsoport is részt vett, akik között több pap és szerzetes volt. II. János Pál pápa ukrán nyelven köszöntötte a csoportot, és arról biztosította őket, hogy ezekben a napokban különösen is imádkozik Ukrajnáért.

A szentatya többek között ukrán nemzetiségű titkára, Mieczyslaw Mokrzycki révén is figyelemmel kíséri az ukrajnai eseményeket. *KAP/MK*

A rabszolgaság összes formájának eltörlésére emlékező világnap

Budapest: A rabszolgaság összes formájának eltörlésére emlékező világnap alkalmából Bíró László püspök december 2-án 17 órakor ünnepi szentmisét mutatott be a budapesti Szent István-bazilikában.

A világnap arról emlékezett meg, hogy New Yorkban, 1949. december 2-án, 55 éve született a „Megállapodás az emberi lények kereskedelmének és egy másik személy prostitúciójából való haszonszerzésnek büntetésére." *MK*

Közös ige liturgia a Szent Péter-bazilikában, II. János Pál pápa és I. Bartolomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka részvételével

Vatikán: November 27-én, szombaton délelőtt történelmi szertartásra került sor a vatikáni Szent Péter-bazilikában. II. János Pál pápa ünnepélyesen átadta I. Bartolomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárkának Nazianzi Szent Gergely és Aranyszájú Szent János ereklyéit, amelyeket évszázadok óta a Szent Péter-bazilikában őriztek és tiszteltek. *MK*

A pápa imaszándéka a gyermekekért

Vatikán: II. János Pál pápa kiemelten imádkozik a gyermekekért decemberben – abban a hónapban, amikor az egyház Jézus születését ünnepli.

„Tekintsük Isten értékes ajándékának a gyermeket, akit tisztelni, megérteni és szeretni kell" – ez a pápa által megfogalmazott imaapostolság fő szándéka a következő hónapra.

A szentatya idén már többször is hangsúlyozta a gyermekek méltóságát, a nekik kijáró tiszteletet. Nagyböjti üzenetében arra emlékeztette a hívőket, hogy amikor Jézus Krisztus gyermekké vált, az emberi tapasztalatban akart osztozni velünk.

Nagyböjti üzenetének mottójára utalva – „Aki befogad egy ilyen gyereket a nevemben, engem fogad be" (Mt 18,5) –, II. János Pál pápa így fogalmazott: „Jézus szavai arra buzdítanak, hogy vizsgáljuk meg, hogyan bánunk a gyermekekkel a családban, a civil társadalomban és az egyházban."

Zenit/MK

A december 5-i magyarországi népszavazás margójára

Valamennyiünket, akik határon belül és túl magyarnak érezzük magunkat, döbbenettel és fájdalommal töltött el a december 5-i népszavazás eredménye. Még akkor is, ha sejteni lehetett az eredményt. Az elmúlt 50 év kommunista, majd fogyasztói agymosása meghozta gyümölcsét. Lehetne most vitatkozni, ki követett el hibát; akár jószándékból is. Idézhetnénk, hogy a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevelet adott ki, melyben arra kérte a híveket és minden jóakaratú embert: mondjanak igent határon túl élő magyar testvéreikre. A templomokban felolvasták ezt az üzenetet; a magyar televízió katolikus műsorában nem tehették: a tévé elnöke megtiltotta. Ugyanezt tették a Magyarországi Református Egyház műsorával is.

Az azóta eltelt néhány napban máris értesülhettünk arról, hogy volt, aki visszaadta magyarigazolványát, Erdélyben egy búcsún nem akartak magyar Himnuszt énekelni, s van, ahol ellenszenvvel fogadják a Magyarországról érkezetteket. Ami 5-én történt és azóta történik, még soha nem fordult elő a magyar történelemben. Jogos a fájdalom és a felháborodás, és kell is a visszajelzés, ám bennem növekszik az az érzés, hogy pontosan azt valósítjuk meg ezekkel a megnyilvánulásokkal, amit a negatívan kampányoló magyar kormány elérni akart: a magyar nemzet széthullását. Bomlasztani legjobban belülről lehet, s most ezt, legalábbis egyelőre, el is érték: egymás ellen fordultak magyarok és magyarok. Ne hagyjuk ismét becsapni magunkat!

Az alábbiakban négy vélemény következik: egy munkácsi középiskolás lányé, egy Felvidéken dolgozó magyar állampolgáré, a sokak által ismert Böjte Csaba atyáé és egy Budapesten élő székelyé (ez utóbbit az erdélyiekhez írta a szerző, de ugyanúgy nekünk is szól). Olvassuk figyelmesen, hátha megtaláljuk bennük, mi is a teendőnk az elkövetkező időkben. Mutassuk meg, mit jelent testvérnek lenni, hogy azok is lássák, akik nem tudják, mit jelent!

A főszerkesztő

Sokat gondolkodtam azon, le merjem-e írni a gondolataimat egy államról és egy egész nemzetről. Arra a következtetésre jutottam, hogy igen. Ha az ember megmondja a véleményét a barátjának, akkor a testvérének miért ne mondaná?

Gondoljunk csak bele, mi alapján lehet az embereket egy adott népcsoportba sorolni. A szempontok a nyelv, a közös múlt, a hagyományok, az eszmei értékek és ősi rokoni szálak. Ha ez közös bennük, akkor nem számít, ha több ezer kilométerre élnek is egymástól. Hogyan lehet hát azt mondani, hogy egy bizonyos vonalon kívül élők már nem tartoznak hozzánk, holott minden megvan, ami egybekapcsolja őket? Miért van az, hogy a magyar nép elfelejtett magyar nemzet lenni? Miért van az, hogy 10 millió „magyarból" másfélmillió a magyar? Miért van az, hogyha én a határ túloldalán élek, már nem vagyok magyar, vagy ha talán az is vagyok, akkor sem kellek?

Egy idős bácsika mondta a napokban: milyen az az anya, akinek a szoknyáját kell húzni, hogy adjon valamit? Én bátorkodom feltenni a kérdést: milyen az az ország, milyenek azok az emberek, akik eldobják maguktól a testvérüket, gyereküket? Hol itt az erkölcs? Hol itt a Szent István által létrehozott keresztény Magyarország? Mi lett belőle? Miért maradt csak másfélmillió magyar az országban? Nem tudom felfogni, miért van az, hogy hiába teszek bármit, nem kellek.

Igen, én is kisebbségben élek itt Kárpátalján, mert magyar vagyok, de mégis büszkén vállalom, holott csak nehézségeim vannak belőle. Nem azért vallom magam magyarnak, mert előnyöm származna belőle, sem azért, mert dicsőség lenne, hanem azért, mert az vagyok. Milyen gyerek az, aki megtagadja szüleit, nevét? Nem azért akarok magyar állampolgárságot kapni, mert az nekem előnyösebb lesz, pusztán azért, hogy ezzel elismerjék: én is tartozom valahová. Azt hiszem, minden kisebbségben élő magyar nevében mondhatom: kitaszítottak vagyunk. Mi senkinek sem kellünk. Miért bűn az, ha tartozni akarunk valahová? Azt is ki merem jelenteni, hogy külföldön magyarnak lenni igazi kihívás. Nekem mindennap szembe kell néznem az ukrán nyelv nem tudásával, mindennap imádkoznom kell, hogy Isten segítsen megtanulni ezt a számomra idegen nyelvet, mert szeretnék az életemben valamit elérni, itt, Ukrajnában és nem máshol! Eddig reménykedtem, hogy az Anyaországban valamikor majd értékelik törekvéseimet és azt, hogy nemzetem nevét büszkén és méltóságteljesen viseltem, tettem valamit a nemzet nagyságáért, még ha ez csak annyi volt is, hogy magyar maradtam egy olyan országban, ahol nem könnyű magyarnak megmaradni. A népszavazás után viszont feltettem magamban a kérdést: Ki is a magyar valójában? A Magyarországon élők, vagy a külhoni magyarok? Talán soha nem kapok erre választ, de köszönöm annak a másfélmillió magyarnak, aki IGENNEL szavazott, mert így legalább nem tették teljesen tönkre egy 16 éves kárpátaljai magyar lány álmait nemzetével szemben. Őszintén hálás vagyok nekik, mert reményt adtak nekem arra, hogy még nem halt ki teljesen Szent István királyunk magyar népe.

Egressy Éva
a Munkácsi Szent István Líceum
2. évfolyamos diákja

A népszavazás eredménye a felvidéki magyarság számára is felért egy lelki atomtámadással. Mégis úgy gondolom, hogy ez a mértékű elkeseredettség, ha érthető is, de tévedéseken alapul. Nem igaz, hogy Magyarország hátat fordított a határon túli magyaroknak. Először is: 100 000-rel több ember mondott igent, mint nemet. Másodszor: aki nemet mondott, az is úgy gondolhatta a

kormánypropaganda alapján, hogy ő nem a határon túli magyarokra, hanem a kérdés egyfajta megoldására mond nemet. Harmadszor: az egész vita rendkívül előtérbe állította Magyarországon a határon túli magyarok helyzetének a kérdését. Az ádáz viták mögött ki nem mondott egyetértés érezhető arról, hogy a magyar-magyar viszony rendezetlen, és valamit kezdeni kell vele.

Annyi történt, hogy az emberek nem kötelezték a parlamentet semmire, de az eredménytelenségtől függetlenül tárgyalások kezdődtek a kormány és az ellenzék között a kérdés megoldásáról.

Tudom, hogy ez a magukat arcul csapva érző embereknek sovány vigasz, de úgy gondolom, hogy az elkeseredésükkel önmaguknak ártanak a legtöbbet. A magyarság problémáinak megoldásában december 5-én csatát vesztettünk, de nem háborút, folytatni kell a munkát a megkezdett célokért.

F. T.

Úgy gondolom, hogy mindannyian éreztük, ha nem is akartuk tudomásul venni, hogy a mi nagy családunk, nemzetünk beteg. December ötödike szétválasztotta az egészséges és a beteg részeket.

Nem hittem a szememnek, mikor a televízióban láttam, hogy a kormánypártok képviselői győzelemről beszélnek. Kit győztek le? A saját népüket! Ezzel a győzelemmel örök szégyent hoztak önmagukra. Legyőztek engem, a szelíden kopogtató határon túlit, és a gondjaimra bízott gyermekeket, akiket azért nevelek, oktatok összekoldult pénzből, hogy szomszédaikkal békében élő jó magyar emberek legyenek itthon, Erdélyben.

Legyőzték azt a kislányt, akit a napokban fogadtam be, 16 évesen, és most tanul kanállal enni, mert ahogy ő mondja, még soha nem evett levest. Legyőzték azt a moldvai csángó falut, melyről a román tanárnő azt mondta cinikusan, hogy huszonnégy éve alatt, mióta ő ott tanít, egyetlen gyerek sem ment kilencedik osztályba, mert buták azok az emberek. Valóban, az egyszerű nép között járva azt látom, hogy a kisebbségi sors, a sanyarú élet bennünket, határon

túli embereket elnyomorított, nagyon sokan isznak és más súlyos bűnök áldozataivá válnak, mert jaj a legyőzötteknek. És most megértük, hogy a dicsőségesen uralkodó magyar kormány is legyőzött bennünket.

Én nagyon szégyellném, ha az engem megölelni akaró gyermekeimet egymás torkának ugrasztanám, majd diadalmasan legyőzném őket. Nagyon szégyelleném magamat, ha a gyerekeknek azt mondanám, hogy nézzétek, ti nagyobbak, a kicsik meg akarják enni a kenyereteket, verjetek szét közöttük. Minden erkölcsi felelősség az uszító, riogató karmesteré, a kormányé.

Ezeknek a leszegényedett, megtört határon túli magyaroknak volt hazájuk, ezeknek az embereknek az ősei adójukkal, munkájukkal Budapesten parlamentet építettek, egy csodaszép parlamentet, melyben most őket legyőzték, elutasítják. Van egy ötletem: Vas megyét jó lenne privatizálni az osztrákoknak, s mindenkinek akkor adhatnak 20.000 forintot, és egy fekete szegélyű zsebkendőt a nemzeti érzelműeknek.

Mit mondjak még? Gratulálok a győzelmükhöz a kormánypártoknak, és konok székelységgel kijelentem, hogy amíg ők saját népük ellen uszítanak és „győzedelmeskednek", én nem kérek árváim nevében és nem is fogok elfogadni tőlük egyetlen vasat sem. Ha már becsületük nincs, akkor a pénzük tegye őket boldoggá.

A jobb jövőben bízó lélekkel:
Csaba testvér, Déva

Édestestvéreim, erdélyi magyarok!

Három éve élek Budapesten. Magyarnak lenni és megmaradni egyaránt nehéz a határokon innen és a határokon túl.

Kérlek benneteket, ne hagyjátok befolyásolni magatokat kormánypolitikák és a sikertelen népszavazás által. Ne hagyjátok, hogy a gyűlölet győzedelmeskedjen. Olvastam, hogy Székelyudvarhelyen egy kávéházban nem szolgálnak ki magyar állampolgárokat. Ne tegyétek ezt!!!

Erdélybe többségben azok mennek, akik igennel szavaztak. Három éve már, hogy köztük élek, és nekem kellett vigasztalnom őket a sikertelen népszavazás kihirdetésénél.

ŐK mindent megtettek! Most rajtunk a sor. Meg kell mutatnunk Magyarország nemzettelen kormányának, hogy csak azért is együvé tartozunk.

A mostani kormány mindent megtesz azért, hogy lelkünket összetörje, nem csak a miénket, hanem a magyarországi magyarokét is. Mindent megtesz azért, hogy végleg elszakítson bennünket magyarországi testvéreinktől, hogy elültesse a gyűlölet magvát közöttünk. De ugye, mi nem hagyjuk?

Tudjátok, hogy sokan, akik nem mentek el szavazni, de igennel szavaztak volna, dolgoztak? Tudjátok, hogy nem biztosítottak számukra szabadnapot? Tudjátok, hogy elveszíthették volna munkahelyüket, ha nem mennek be dolgozni? És tudjátok, mi folyik ma Magyarországon?

Tudjátok, mivel riogatták a magyar szavazókat? Azt mondták, megeszik a kenyerüket, beköltöznek a házaikba, elveszik a munkájukat!

És mégis maradt másfél millió magyar!

Ha egyetlen magyar állampolgárt is bántani mertek (merünk) úgy szóban, mint tettben, a mai nemzettelen kormány elérte célját. Ha egyetlen magyar testvéreteket megtagadjátok (megtagadjuk), a mai nemzettelen kormány gyűlöletkeltő politikája elérte célját és a Nemzet végleg elbukott! Tudjátok, mit mondtak azok, akik Igennel szavaztak? „Szégyenországban élünk!"„Istenem! Hogyan fogok majd egy tiszta lelkű határon túli magyar szemébe nézni ezután?" „Hát ennyien maradtunk, mi magyarok?" És ezt azok mondják, akik igennel szavaztak. Az ő lelkük legalább annyira sajog, mint a miénk. Nekünk, erdélyi magyaroknak kellett vigasztalnunk őket, mert úgy érezték, még a remény is meghalt. De a remény nem halt meg! Mi, akik megmaradtunk, nem adjuk fel soha!

Horváth Kinga

Karácsony a világban

Már a Római Birodalomban is szerepel a naptárban a karácsony, mely szorosan kapcsolódik a kereszténységhez, hiszen Jézus Krisztus születésének ünnepe ez. Igazán meghatározó ünnepnappá azonban csak sokkal később vált, sőt a karácsonyfa állítása és a karácsonyi képeslapok küldésének szokása is alig kétszáz éves. A karácsonyi ünneplés középpontjában a szeretet és a család áll. Népszerűségét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy szerte a világban megünneplik, ám a szokások különbözőek.

Írország

A gyerekek zsákot raknak ki a Mikulásnak, hogy abba tegye az ajándékokat. És hogy az öregúr se maradjon éhen, az asztalon rétest és egy üveg sört hagynak számára.

Spanyolország

Itt az erkélyen át bemászó Télapó hozza az ajándékot. Január 6-án, Vízkereszt napján, amikor mi fát bontunk, a három bölcset várják a gyerekek, akik szintén ajándékokkal érkeznek.

Belgium

A gyermekek december 6-án ajándékot kapnak a Mikulástól. A karácsonyfa alá vagy a tűzhely közelében lévő zoknikba csak kisebb dolgok kerülnek. A karácsonyi reggeli különleges, édes kenyér. Az ünnepi menü aperitiffel indul, majd a tenger gyümölcseivel folytatódik, a főétel pedig töltött pulyka.

Mexikó

Az ünnep estéjén énekesek vonulnak az utcára, kezükben hosszú rudakkal, amelyekre csengettyűket és gyertyákat erősítenek. Így mennek át a városon, egészen a templomig.

Norvégia

Karácsonyeste csészényi zabkását hagynak a pajtában, így akarják a rossz szellemeket távol tartani a háztól. A feldíszített fenyőfát a családok kéz a kézben körültáncolják, miközben karácsonyi dalokat énekelnek.

Kenya

Az épületeket, még a templomokat is feldíszítik szalagokkal, virágokkal, léggömbökkel, zöld növényekkel. Az ünnepi vacsorát a szabadban készítik el, nyílt tűzön. Ilyenkor, ha tehetik, a távol élő családtagok is hazautaznak.

Svédország

Karácsony reggelén az ünnepi menü: hering és barna bab. A templomok égő gyertyákkal várják a híveket. A jó gyerekeknek a Mikulás Jultomten (egy manó) segítségével osztja szét az ajándékokat.

Anglia

A gyerekek még időben levelet írnak a Mikulásnak, amit a kandallóba dobnak, hogy az a kéményen át az Északi-sarkvidékre repüljön. Ha először az ajándéklista kap lángra, újra kell írni. Karácsonyi különlegesség a mazsolás puding, amelybe kis ajándékot is szoktak rejteni. Megtalálójának a hiedelem szerint szerencséje lesz. Anglia divatot is teremtett: itt kezdtek karácsonykor fagyöngyöt függeszteni az ajtó fölé.

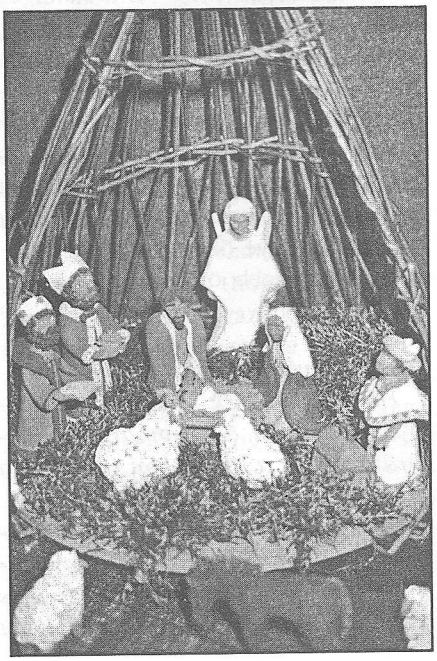

Finnország

A Mikulás érkezése előtt a finnek szaunáznak egyet. Karácsony napján a legtöbb ember elmegy a templomba, s elhunyt szeretteinek sírjához is ellátogat, hogy gyertyát gyújtson emlékükre.

Ukrajna

A gyerekeknek Télapó viszi az ajándékot, szánját három rénszarvas húzza. Vele van Hópelyhecske (Sznyegurocska) is, aki ezüstkék, szőrmedíszítéses ruhát, fején pedig korona formájú hópelyhet visel.

Olaszország

Karácsony másnapjának estéjén a gyermekeket a Strega Buffana nevű jó boszorkány látogatja meg. Söprűjén közlekedik Olaszország-szerte, a jóknak mindenféle finomságot, a rosszaknak pedig szenet visz. Az olaszok jó barátaiknak szárított lencsét szoktak ajándékozni, hogy levest készítsenek belőle. Ez emlékezteti őket a szerény időkre, és ez hoz szerencsét nekik a következő új évben.

Ausztria

A Mikulás (Heiliger Nikolaus) december 6-án édességgel, dióval és almával ajándékozza meg a jó gyerekeket. December 24-én pedig a gyermek Jézus hoz nekik karácsonyfát és ajándékot. A gyerekek izgatottan várják, hogy megszólaljon a csengettyű. Csak ezután léphetnek a gyertyákkal, díszekkel és édességgel feldíszített karácsonyfát rejtő szobába.

Libanon

A családok karácsony előtt egy hónappal gabonamagvakat ültetnek. December 24-én pedig a cserepeket a karácsonyfa és a karácsonyi barlang köré helyezik, mely Jézus születésének színhelyét jelképezi.

Franciaország

A kisebb gyerekek a tűzhely közelébe helyezik cipőiket, hogy karácsony estéjén a Mikulás beletegye az ajándékot. A nagyobbak a felnőt-

tekkel elmennek az éjféli misére, majd hazatérve az ünnepi asztalhoz ülnek.

Németország

A németek karácsonykor gazdagon feldíszítik a házat. Az ablakokba fakeretre erősített színes gyertyaégőket vagy színes képeket szerelnek, amelyek nagyon szépen mutatnak a téli éjszakában. A lakások többségében betlehemet is állítanak. A gyerekek a karácsonyi ajándéklistát rajzokkal díszítik, és éjszakára az ablakpárkányra helyezik. Tetejére cukornehezéket tesznek, hogy a Mikulás biztosan megtalálja.

Új-Zéland

A karácsony náluk a nyár közepére esik, ezért ilyenkor a többség a szabadban piknikezik, vagy a tengerpartra megy. Általában hideg sonkát és jégbe hűtött sört fogyasztanak.

Dél-Afrika

Itt is nyáron van karácsony. A kiadós ebéd után a családok meglátogatják barátaikat, és karácsonyi dobozokat adnak egymásnak, amelyekben rendszerint valami ennivaló finomság van.

Ausztrália

A Mikulás szánját nyolc fehér kenguru húzza. A karácsonyi vacsorát a szabadban fogyasztják, majd lemennek a tengerpartra, vagy krikettet játszanak.

Csehország

Az emberek úgy tartják, hogy szenteste csodák történnek, ezért az éjszaka megsúghatja a jövőt. A Mikulás érkezését a gyermek Jézus jelzi kis csengettyűjével.

Lettország

A lettek szerint a Mikulás a szentestétől számított 12 napon át hoz ajándékot a gyerekeknek! Az ünnepi menü: barna borsó, rétes, káposzta és kolbász.

Portugália

Az ajándékok a tűzhely mellett felsorakoztatott cipőkbe kerülnek. Az ünnepi vacsora: sózott, szárított tőkehal burgonyával.

Svájc

Zürichben ilyenkor mesevillamos jár, amely körbeviszi a gyerekeket a városban. A gyerekek karácsonyi dalokat énekelnek, közben pedig édességeket osztanak nekik.

A szaloncukor története

Szaloncukrot már a múlt században készítettek a cukrászok, de az édesség igazán a századfordulón vált divatossá. A reformkorban – francia mintára – jött divatba a polgári lakásokban a fogadószoba, azaz szalon, ahol karácsonyfát állítottak, így lett a fán lévő díszesen csomagolt csemege neve szaloncukor. Jókai még szaloncczukkedlinek nevezte a szaloncukrot, ugyanis a cukorka neve a német Salonzuckerl szóból ered. 1891-ben jelent meg Hegyesi József magyar-francia szakács és vállalkozó *A legújabb házi cukrászat* című kézikönyve, amelyben tizenhétféle szaloncukrot ír le, így pl.: szalon-ananász-cukorkák, szaloncréme-bonbonok, szalon-marasquin-cukorkák, szalon-pisztácz-cukorkák.

A századfordulón és a két világháború között a cukrászok a sütemények mellett fagylaltokat, cukorkákat, bonbonokat és szaloncukrot is készítettek. A híres cukrászdákban nagy mennyiségű szaloncukrot készítettek az ünnepek előtt, volt, hogy naponta 25-30 kg csokoládét is felhasználtak. A pozitív formákat átszitált rizslisztbe mártották, és az így keletkezett mélyedésbe öntötték a folyékony cukrot. Amikor a cukor megdermedt és megszáradt, kivették és becsomagolták. A papírra angyalkákat ragasztottak, és már lehetett is a karácsonyfára akasztani. Persze nem mindenki engedhette meg magának, hogy csillogó cukrászdában vásároljon szaloncukrot a fára, ezért sokan otthon készítették el a csemegét. Ha van időnk és kedvünk, mi is készíthetünk házi szaloncukrot a karácsonyfára.

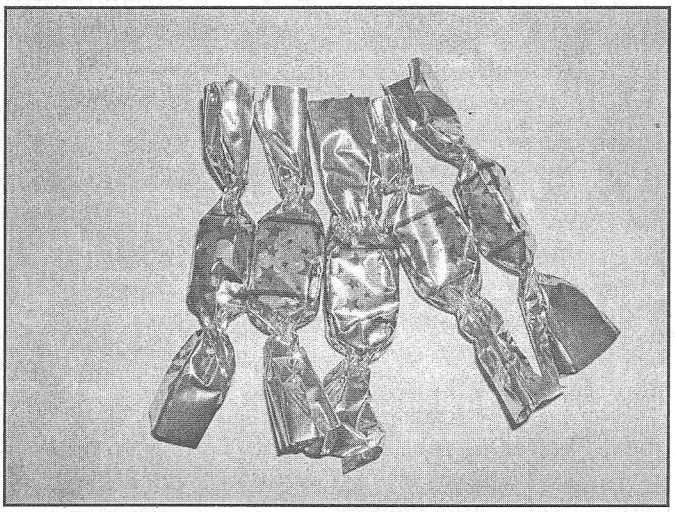

Íme, a recept:

Hozzávalók: 1 kg (barna) cukor, 3 dl víz, ízesítők: darált dió, kakaó, mogyoró, marcipánmassza, kókusz, citrom. Bevonáshoz: csokoládés tortabevonó.

A cukrot a vízzel addig főzzük, amíg szálasodni nem kezd. Vékony drótból hajlítsunk gyűrűt, mártsuk bele a masszába, és próbáljunk meg buborékot fújni úgy, mintha szappanbuborékot fújnánk. Ha ez sikerül, akkor már megfelelő a cukor állaga. A masszát öntsük vízzel kiöblített porcelántálba, öntsünk a tetejére is egy kis vizet, és tegyük hideg helyre. Amikor már nem meleg, fakanállal addig keverjük, amíg hófehér pép nem lesz belőle. A pépet osszuk annyifelé, ahányféle cukrot szeretnénk készíteni. Keverjük hozzá az ízesítőket. Ezután egy kicsit langyosítsuk meg, hogy jól kenhető legyen, és hideg tálcán simítsuk el 1,5-2 cm vastagságban. Amikor a cukor megdermedt és már vágható, vizes késsel kis téglalapokra vagy kockákra szeljük. Ha szeretjük, vonjuk be csokoládéval. Selyempapírt és színes csomagolókat vágjunk méretre, szélüket rojtozzuk be, és csomagoljuk be a cukorkákat.

Fények és árnyak Betlehemben

Vö.: Lk2, 1-20

A SZÜLETÉS ELBESZÉLÉSE:

Próbáljuk úgy olvasni a szöveget, ahogy Lukács szeretné. Kíséreljük meg felidézni hangulatát. Ha így olvassuk, felfedezzük, hogy a betlehemi születésnek kettős olvasata van: egy emberi, ez az árny, és egy isteni, ez a fény.

A/ A TISZTÁN EMBERI OLVASAT: AZ ÁRNY-OLDAL

Lukács evangéliuma éppen azt akarja, hogy ezt az árny-misztériumot szemléljük. Mert e nélkül nincs fény számunkra.

Az árnyék a betlehemi esemény politikai háttere.

Elmélkedéseinkben, szentbeszédeinkben éppen ezt szoktuk elmaszkírozni vagy értelméből kiforgatni. Máté Jézus születését a nagy isteni tervbe helyezi bele, Lukács egy tisztán emberi, politikai rendszerbe. Ez Lukácsra jellemző. Az Evangélium hirdetésének kezdetét is a politikai vezetők nevével dátumozza: „Az Úr szólott Jánoshoz... Tibérius császár uralkodásának 15. évében, ...Pontius Pilátus helytartósága idején... stb." (Lk 3,1-3).

Ne gondoljuk, hogy Lukács ezzel csupán helyi színt akart adni; történelmi tudását fitogtatni, vagy folklorisztikus vonást belevinni elbeszéléseibe. Számára ez forradalmian új elmélet.

Ahelyett, hogy Isten Igéjének ezt a nagy eseményét Izrael népének kronológiájába helyezné el – a pogány, a profán világba vezet minket.

Jézust nem Ábrahámtól, Mózestől, Dávidtól dátumozza, hanem Cézártól. Öt államférfi nevével kapcsolja az Evangélium születését az egyetemes történelemhez. Tibérius császár, Pontius Pilátus, Heródes, Fülöp és Lizaniás. Pontosan a politikának ezen emberei hasogatták fel a Szent Földet.

Ráadásul két főpap volt egy helyett. Botrány! Annásnak politikai számítások és intrikák árán sikerült kinevezetnie vejét, Kaifást. Ez az a világ, környezet, amelyben Lukács Jézus születéséről beszél. Igen fontos ez, mert ezt a politikai környezetet találjuk Jézus perében és halálra ítélésében is.

A CSÁSZÁRI RENDELET:

Lukács olyan meglepően, „botrányosan" fogalmaz, hogy ez csak tudatos lehet. Mintha mondaná: 2004-ben, amikor Putyin Oroszország (Kucsma Ukrajna) első embere; Bush az elnök az Egyesült Államokban, Gyurcsány a miniszterelnök Magyarországon, amikor... ez és ez történik éppen az országban, a hívők egy kisded nyája valahol Isten Igéjét hallgatja. Micsoda aránytalanság?!

Alphonse Métérie

KARÁCSONY

Jászolt ki dallana
szégyentelen manap?
Fát díszítsen? A fa
holtakkal roskatag!

Oltsd ki a csillagot
s a színes gyertyácskákat!
Nyújts inkább fátylakat
a fájdalmas anyáknak!

Gonoszsággal zubog
és patakzik a föld;
az Istálló inog;
szerte vihar söpört.

Angyalnép! elhagyott
egedbe visszatérj!
Akasztott pásztorok
képén borzong az Éj.

Sötét ál-mágusok!
az arany, tömjén, mirrha,
mit eloroztatok,
zsarátnok, könny és vér ma!

Nép! árva s védtelen!
Szabadság vértanúja!
karácsonyéj milyen
támad tenéked újra?

És micsoda fohászok,
szégyenből s vágyból fonva,
méltatják a világot
valaha irgalomra?

(Les Nouvelles Litteraires, 1956. december 20.)

(Az 1956-os, elbukott forradalom után írta ezt a verset egy francia költő)
fordította: P. Szedő Dénes ofm

„Augusztus császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekség írassék össze" (Lk 2,1). Egy ember szól, és mindenki megmozdul. Mintha egy isten szólna: gyűljenek egybe az emberek. És így lett.

Semmi sem állhat ellen ennek az embernek, aki a világot mozgatja. Egyáltalán nem ismeri Isten terveit. Nem is óhajtja ismerni. Ő csak azt akarja, hogy „Dávid fia" is legyen összeírva..., amin legfeljebb tréfálkozik... A zsidók számára ez a legnagyobb megaláztatás. A Szent Föld nem Istené – hanem a Cézáré. Isten halálának jele ez Izraelben: nincs többé velünk. Senki sem vonhatja ki magát a rendelet alól: sem az esszénusok (a lázadók), sem a farizeusok (a tiltakozók), sem a zelóták (a gerillaharcosok).

József és Mária ebbe az egyetemes örvénybe kerül bele. És éppen itt mutatkozik meg az árny misztériuma. Az a császári rendelet, amely őket Betlehembe hívja, ki is űzi onnét. Csak a nevük kell, de jelenlétükről nem vesznek tudomást. Mert Betlehemben mindenki ki akarja használni saját javára azt, amit Cézár magasabb szinten a saját javára tesz. Mindenkinek van helye. Ennek a fiatal párnak azonban nincs. Csak egy istálló jut nekik, mert nem volt hely a szálláson.

Leszáll az éjszaka!

A világ Mestere, Cézár, és maga a világ így fogadja Krisztust.

Karácsony eredetileg pontosan az intimitás hiánya, a család, a vendégfogadás, a szívélyesség, a melegség tagadása: röviden összefoglalva a Gyermek tagadása. Felfogjuk ezt?

Az első karácsony – Lukács evangélista szerint – pontosan a mi hangulatos karácsonyaink ellentéte, annak tagadása.

Itt a paradoxon!

Jézus a sors játéka. Jézus az, akit nem vártak, a világ partjára vetődött törékeny, kicsi lény. A császár követelte ezt az utazást; nem érdeklik a következmények. A betlehemi Karácsony tehát egy járulékos esemény, amelynek Cézár az oka, eredménye pedig az istálló, a jászol. Nem lehet

ezredes katonák nélkül. Nem lehet győzelem tűzijáték nélkül. Nem lehetnek nagy emberek kicsik nélkül, vagyis NÉLKÜLÜNK.

B/ ISTENI OLVASAT:

Cézár nem tudja, hogy olyan játékot játszik, amelynek tétje Isten. Az árny misztériumára a fény misztériuma felel.

Micsoda kontraszt van a császár parancsa és az angyal éneke között!!!

A fény:

A császár azt akarta, hogy féljenek tőle (a hatalom mindig erre épít).

Az angyal így szól: „Ne féljetek! Nagy örömet hirdetek nektek!"

Isteni öröm. Krisztus valója örömből van szőve: Velünk akar lenni! Ezt az örömet semmi meg nem akadályozhatja, de folytatódik az üzenet. „Dicsőség a magasságban Istennek... Ma született megváltótok. Krisztus, az Úr." Ez a KINYILATKOZTATÁS (leleplezés). A zsidók imádták az Urat, és várták a Krisztust (a Fölkentet). Sohasem merték volna remélni, karácsony előtt, hogy a Krisztus, akit vártak, maga az Úr lesz, akit imádtak.

A szerelem ősi álma (egység) megvalósult! Isten annak ellenkezőjét teszi, mint amit Cézár. És hirtelen mindent betölt Isten dicsősége! Míg a császár távolságot tart az emberektől, Isten átlépi azt. „Isten dicsősége beragyogta a pásztorokat" – mondja Lukács...

Ezeket a tisztátalanokat beburkolja Isten dicsősége. Micsoda kihívás Isten részéről, micsoda kontraszt a császárral!

„És a földön békesség az embereknek, akiket Isten szeret".

A legmeghatóbb, hogy Krisztus nemcsak az, aki adja a békét, hanem Ő maga a mi békességünk. Ő Isten élő, személyes békéje.

Ő békíti ki a földet az éggel!

A FÉLHOMÁLY:

Az angyali üzenet, mely csupa fény, félhomályban fejeződik be. „Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket" (Lk 2,12).

Az eljövetel ragyogása magára ölti a hétköznapiság ruháját, az események banalitását. Jézus számára emberré lenni éppen ezt jelenti: megosztja sorsunkat, pólyába van zárva: hidegség, könnyek, száműzetés fogadja egy külvárosi istállóban, áldozata a társadalom rendjének, egy hatalmas politikai mozgás játékszere. De éppen ez Isten nagysága: abban nyilatkoztatja ki magát, ami ellentmond neki. Az Univerzum foglya akart lenni, hogy minket fogságunkból szabadítson.

Nem játszott az élettel! Vállalta a mi életünket! Ez Betlehem fénye és árnyéka Lukács elbeszélése szerint.

Érdemes megfigyelni, hogy a jászol Jézussal és Máriával homályban áll. A pásztorokat borította be Isten dicsősége. Mária és József csodálkoznak azon, amit ezek elbeszélnek nekik (Lk 2,18).

Mindig késés van az események és annak megértése között: éppen úgy, mint Húsvétkor.

„CRESCENDO" MÁRIA ÉLETÉBEN:

Mária az örömből a fájdalomba megy át. Az Ő számára megpróbáltatást jelent, hogy „nem kaptak helyet a szálláson". Számára ez a keresztút kezdete.

Jézus születéséig minden az ÖRÖM jegyében történik: az Angyali üdvözlet, a „Magnificat" tiszta Öröm. Örömteli születést hirdet Gábriel. Míg János születése tiszta és zavartalan örömben telik, Jézuséba nagy fájdalom keveredik – és aki ezt átéli, az Mária: teljes kifosztottság, kisemmizettség... Mégis úgy mutatja be ezt Lukács, mintha ez magától értetődő lenne. Ez a születés előre megérezteti, hogy ez a gyermek szenvedésre és szegénységre született. És ez csak a kezdet: a bemutatás jelenetében Mária jelet kap, hogy a Messiás sorsa ellentmondás és kudarc lesz. A Zsidókhoz írt levél megmondja, hogy ez az ellentmondás a kereszt. Fiú és Anya szenvedése egy lesz. Jézus elveszítése előre jelzi azt a három napot! Így Mária előre átéli az egész húsvéti misztériumot.

Most így jobban megragadtuk Karácsony jelentését a Lukács Evangélium szövegépítkezésének egészében.

Ez az éjszaka valóban fénnyel és árnnyal teli. A jászol első állomás a keresztúton, mely a sírhoz vezet.

Jászolbölcső – és sírbolt! Az emberélet két ellentétes vége!

A pólyák Karácsonykor egy bekötözött emberi létezés jelei, az üres leplek a sírban a dicsőséges isteni élet jelei. De mindkét oldalon éppen a jel üressége jelentéssel terhes.

A pólyák és a sírban maradt leplek a jel, mely Istenről beszél: a dicsőségről.

Meglepő „máriás" valóság! Hasonlóság van Mária egész rejtett élete és Jézus nyilvános életének misztériuma között. Mária előrevételezve éli Jézus születéséből azt, ami Fia sorsa lesz a hároméves nyilvános működése alatt.

Máriát és Józsefet a pásztorok evangelizálják. Az Ő tanúságtevésük lesz a világosság abban a sötét barlangban, ahol a világ Világossága e világra jött. Ez a Karácsony ősi értelme: Isten megkóstolta és egészen vállalta életünk minden szenvedését és kísértését. Ezek után nemde istenkáromlás azt kérdezni, miért engedi meg ezt meg azt az Isten? Inkább elragadtatott szeretettel kellene felkiáltani Szent Ferenccel: „Nézzétek, Isten milyen alázatos!"

Életünk hangulat nélküli sivár szakaszai: a kísértések, az elhagyatottság, a kivetettség sincs ezentúl Isten nélkül. Isten mindörökre velünk van. Ő mindennapjaink Istene.

Barsi Balázs

Juan Ramón Jimenez

Karácsony

Halkan béget a bárány.
Gyöngéden nyilvánítja nyújtott
kiáltással örömét a szamár.
Csahol a kutya,
így közli a csillagokkal.

Fölébredtem, fölkeltem. Égi
jeleket láttam a földön
kivirúlni,
mintha tükörben
nézné magát a menny.

Puha gyöngéd ködök
burkolták a fákat;
Leszállt a hold
selymesen, aranylón,
kereken, mint Isten dicsfénye.
Dobog a szívem
mintha nehéz bor bódítaná.
Benyitottam az istállóba:
csakugyan ott van-e?
– Ott volt.

fordította: P. Szedő Dénes ofm

December és január szentjei

Kaniziusz Szent Péter
áldozópap és egyháztanító
Ünnepe: december 21.

A gelderlandi Nijmegenben született (ma Hollandia) 1521-ben, tekintélyes patrícius családból. Apja akarata ellenére teológiát tanult, majd a jezsuita rendbe lépett.

Példaképe volt Faber Szent Péter, akinek részt vett egy lelkigyakorlatán. 1546-ban szentelték pappá. Németországban szentbeszédeivel és írásaival küzdött a katolikus hit megerősítéséért és megőrzéséért.

A trentói (latinosan: tridenti) zsinaton az augsburgi püspök teológusa volt. 1556-tól 13 éven át ő volt a felső-németországi jezsuita rendtartomány provinciálisa (tartományfőnöke).

Kiterjedt irodalmi tevékenységet folytatott. Sok könyve közül leghíresebbek a Katekizmusai.

Misztikus élményekben részesült, Jézus Szíve-kinyilatkoztatásáról naplójában számolt be. Nagy bizalommal dolgozott a sok nehézség közepette. Fribourg-ban (németesen: Frieburg) kollégiumot is alapított.

1597. dec. 21-én halt meg Fribourgban (Svájc). 1864-ben avatták boldoggá, 1925-ben pedig XI. Pius avatta szentté. Holtteste a svájci Fribourgban, az ottani Szent Mihály templomban nyugszik.

Becket Szent Tamás
püspök és vértanú
Ünnepe: december 29.

1118-ban Londonban született, apja gazdag normann kereskedő volt, anyja egy szaracén emírnek volt a lánya. Szülei a kiváló angliai alapfokú iskolák után Párizsban taníttatták.

A Canterburyi egyházmegyében volt pap, különböző kényes feladatait kiválóan látta el, majd a király, II. Henrik lordkancellárja lett, aki megbízta fia nevelésével is. Tiszta erkölcse, jószívűsége, erényessége ekkor is közismert volt!

A király feltétlen hívét látta Tamásban, és elhatározta, hogy érsekké teszi. Tamás figyelmeztette: érsekként a király akarata ellen kell sok mindent tennie, ezért meg fog szűnni barátságuk. A figyelmeztetést Henrik csak tréfának vette. 1162-ben ellenkezése dacára Tamást püspökké választották, ő lett a canterburyi érsek.

Mivel az Egyház jogait nagyon határozottan védte II. Henrik király önkényével szemben, először súlyos pénzbüntetésre, majd börtönbüntetésre ítélték.

Tamás nem ismerte el bírái illetékességét, ezért a Szentszékhez fellebbezett, ám biztonsági okokból Franciaországba menekült, és ott hat évig száműzetésben maradt.

1170-ben visszatérhetett, és a király is kibékült vele. Kapcsolatuk azonban az udvar ármánykodása miatt ismét elmérgesedett. Tamás sokat szenvedett. A felbőszült király uszítására zsoldosai 1170. december 29-én az esti zsolozsmáját végző érseket az oltár előtt, papjai szeme láttára ölték meg.

III. Sándor pápa 1173-ban avatta szentté.

Érdekesség, és a történelem szomorú tragédiája, hogy Tamást halála után még egyszer elítélték: VIII. Henrik király 1538-ban számvetésre idézte Tamást. Mivel a halott nem jelenhetett meg, a hatalmi őrületben tobzódó király lázadás, makacsság és felségárulás címén halálra ítélte: sírját feldúlták, ereklyéit elégették, a sírjában levő értékeket elkobozták, szobrait, képmásait és más emlékeket megsemmisítettek.

Pennaforti Szent Rajmund
pap, szerzetes
Ünnepe: január 7.

A Barcelona melletti Pennafort várában született 1175 körül, nemesi családban. Korán a barcelonai székesegyházi iskolába került. Ott azokat a tárgyakat tanulta, amelyeket a középkor a „szabad mesterségek" névvel fogott egybe, de megismerkedett az egyházi tantárgyakkal is, s végül pappá szentelték. 1210-ben Bolognába ment és jogot tanult, később ugyanott tanítani kezdett. Akkoriban sok tanár csak azért tanított, hogy minél több pénzt keressen, Rajmundnak viszont az volt a véleménye, hogy a tudományt nem szabad pénzért árulni, és tanítványaitól nem kért tandíjat. Barcelona püspöke rávette a fiatal tudóst, hogy térjen vissza spanyol hazájába. Otthon Rajmund egy ideig székesegyházi kanonokként szolgált, és bizonyos egyházkormányzati feladatokat látott el. 1222-ben fölvette a domonkosok rendi ruháját. Később Rómába rendelték, és ott IX. Gergely pápa káplánja és gyóntatója lett. Ő állította össze IX. Gergely pápa rendeleteinek gyűjteményét (Decretales). 1238-ban a rend főnökévé választották, de két év múlva lemondott.

Amikor Rajmund – közel százéves korában – 1275. január 6-án Barcelonában meghalt, a hívek nagy serege rótta le előtte a végső tiszteletet. 1601-ben avatta szentté VIII. Kelemen pápa. 1647 óta Barcelona városának védőszentje.

Boldog Özséb
Pálos rendalapító
Ünnepe: január 20.

Előkelő szülők gyermeke volt. Pappá szentelése után nemsokára esztergomi kanonok lett. 1246-ban lemondott méltóságáról és a pilisi erdőségben remetéskedett. Csodás látomása után a környékbeli remetéket maga köré gyűjtötte. Ezeknek lelki vezetője lett, majd idővel Pilisszentkereszten templomot és kolostort építve, megvetette a Remete Szent Pálról elnevezett Pálos rend alapját 1250-ben. Ő lett az első főnökük, és a pilisi kolostorból kormányozta szerzetét. 1270-ben halt meg.

Összeállította: Cserbánics Adrienn

Életige 2005. január

„Krisztus az Egyház egyetlen alapja" (vö. 1Kor 3,11)

Kr. u. 50-ben Pál Korintusba ment. Ez a nagy görög város kereskedelmi kikötőjéről volt híres, és sokféle szellemi irányzatnak adott otthont. Az apostol 18 hónapig hirdette itt az evangéliumot, egy virágzó keresztény közösség alapjait teremtve meg ezzel. Utána mások folytatták az evangélium hirdetését. Az újonnan megtért keresztények viszont hajlottak arra, hogy inkább a Krisztus üzenetét hordozó emberekhez ragaszkodjanak, mint magához Krisztushoz. Így pártoskodás ütötte fel a fejét közöttük: „én Pállal tartok" – mondták egyesek, mások pedig, szintén a számukra kedves apostolra utalva: „én Apollóval tartok", „én Péterrel".

A közösséget zavaró megosztottság láttán Pál határozottan megállapítja, hogy az Egyházat – melyet egy épülethez, pl. templomhoz hasonlít – sokan építik ugyan, de csak egyetlen alapon nyugszik: élő alapköve Jézus Krisztus.

Ebben a hónapban, a keresztények egységéért végzett imahét alkalmával az Egyházak és egyházi közösségek együtt idézik fel, hogy egyedüli alapjuk Krisztus, és hogy csak akkor juthatnak el a teljes és látható egységre maguk között, ha Hozzá csatlakoznak, és megélik az egyetlen evangéliumot.

„Krisztus az Egyház egyetlen alapja"

Krisztusra építeni életünket azt jelenti, hogy egy vagyunk Vele, úgy gondolkodunk, ahogyan Ő, azt akarjuk, amit Ő, úgy élünk, ahogyan Ő élt.

De hogyan építsünk Rá, hogyan verjünk Benne gyökeret? Hogyan legyünk egy Vele?

Úgy, hogy valóra váltjuk az evangéliumot.

Jézus az Ige, Isten megtestesült Igéje; Ő az Ige, aki magára vette az emberi természetet. Mi is akkor leszünk igazi keresztények, ha olyan emberek leszünk, akiknek egész életét Isten Igéje alakítja.

Ha éljük igéit, sőt, ha igéi életre kelnek bennünk, olyannyira, hogy „élő igékké" alakítanak át minket, akkor egy vagyunk Vele, szorosan Hozzá tartozunk. Akkor nem az „énünk" él többé, vagy a „mi", hanem az Ige él mindannyiunkban. Ezzel hozzájárulunk ahhoz, hogy valóra váljon a keresztények közötti egység.

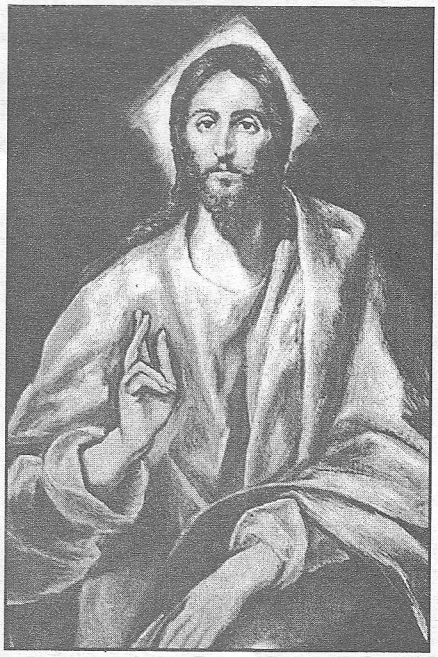

Ahogy a testnek lélegeznie kell ahhoz, hogy éljen, ugyanúgy a léleknek is, hogy éljen, Isten Igéjét kell élnie.

Az első gyümölcsök egyike az, hogy Jézus megszületik bennünk és közöttünk. Ez gondolkodásmódunk megváltozásához vezet: a körülményekkel, egyénekkel vagy a társadalommal kapcsolatban Krisztus lelkületét oltja szívünkbe, legyünk akár európaiak, ázsiaiak, ausztrálok, amerikaiak vagy afrikaiak.

Ez volt egyik első társam, Giuglio Marchesi tapasztalata is. Előbb mérnökként dolgozott egy nagy iparvállalatnál, majd egy másik fontos cég igazgatója lett Rómában. Számos munkahelyi és társadalmi tapasztalata alapján az a lehangoló vélemény alakult ki benne, hogy az emberek cselekedeteinek mozgatórugója mindenütt az önzés, ezért nem is lehetséges a boldogság itt a földön.

Amikor azonban olyan emberekkel találkozott, akik élték az életigét, úgy érezte, hogy benne és körülötte minden megváltozik. Mivel ő is elkezdte élni az evangéliumot, szívében rátalált a teljesség és öröm érzésére. Így írt erről: „Megtapasztaltam az életigék egyetemességét. Igazi forradalmat támasztottak bennem, megváltoztatták az Istennel és a felebarátokkal való kapcsolatomat: mindenkit testvéremnek láttam, az lett a benyomásom, hogy mindig is ismertem őket. Megtapasztaltam Isten irántam való szeretetét is, elég volt kérnem Őt. Egyszóval, a megélt ige szabaddá tett engem!"

És ilyen maradt élete utolsó éveiben is, amikor tolószékbe kényszerült.

Valóban, a megélt ige megszabadít minket az emberi korlátozó tényezőktől, örömet, békét és egyszerűséget ad, az élet teljességét, fényt. Azért van így, mert az ige által Krisztushoz csatlakozunk, az Ige pedig lassan-lassan átalakít minket, hogy másik Ő legyünk.

„Krisztus az Egyház egyetlen alapja"

Van viszont egy ige, amely magában foglalja az összes többit: a szeretet – az Isten és a felebarát iránti szeretet. Jézus szerint ebben áll „az egész törvény és a próféták"[1].

Minden ige Isten Igéje, még ha más és más módon és emberi szavakkal van is kifejezve. És mivel Isten a Szeretet, ezért minden Ige szeretet.

Hogyan éljünk tehát ebben a hónapban? Hogyan zárkózzunk fel Krisztushoz, aki „az Egyház egyetlen alapja"? Úgy, hogy szeretünk, ahogyan Ő tanított minket.

„Szeress, és tégy, amit akarsz" – mondta Szent Ágoston, szinte összefoglalva ezzel az evangéliumi élet törvényét. Mert ha szeretünk, nem tévedünk, és egészében teljesítjük Isten akaratát.

Chiara Lubich

[1] Mt 22,40

A szerzetesek festője – II.

Madridból visszatérve Zurbarán négy évig ismét Sevillában dolgozott, mely Spanyolország művészeti élete központjának számított, s ahol művészete kitörölhetetlen nyomot hagyott. Festményein természetesen jól megtapasztalhatók kora művészi hatásai is.

Ez időben a karthauzi szerzetesek felkérésére az Andalúzia déli részén fekvő Jerez de la Frontiera kolostoruk templomában dolgozott az apszist díszítő hét gigantikus oltárfestményen. A tizenöt méter magas, hat méter széles oltárt hosszú ideig a spanyol művészet aranykora legragyogóbb gyöngyszemének tartották. Az oltárt díszítő festmények közül négy Jézus gyermekkorát mutatja be, ezek: az Angyali üdvözlet, Pásztorok imádása, Királyok imádása, Körülmetélés. Sajnos, a 19. század elején, a kolostor szekularizálását követően, más dísztárgyakkal együtt a festményeket is elvitték, s ma szétszóródtak a világ múzeumaiban.

A Pásztorok imádásában a művész megteremtette a Megváltó születésének új ikonográfiáját, Itáliából, Raffaellótól véve azt át. Zurbarán egyetlen jelenetben két evangéliumi jelenetet kapcsolt egybe: a Gloria in excelsis Deót éneklő angyali kórust, valamint a pásztorok imádását. Egy korunkbeli művészettörténész ezt „a gyermek Jézus életébe becsempészett mennyei elemnek" tekinti. A festmény előterében a festő részletesen megfesti a mindennapi élet kellékeit is: a kosár tojást, a kancsót, amelyek már kora naturalizmusát idézik.

Zurbarán: Pásztorok imádása

Zurbarán: Körülmetélés

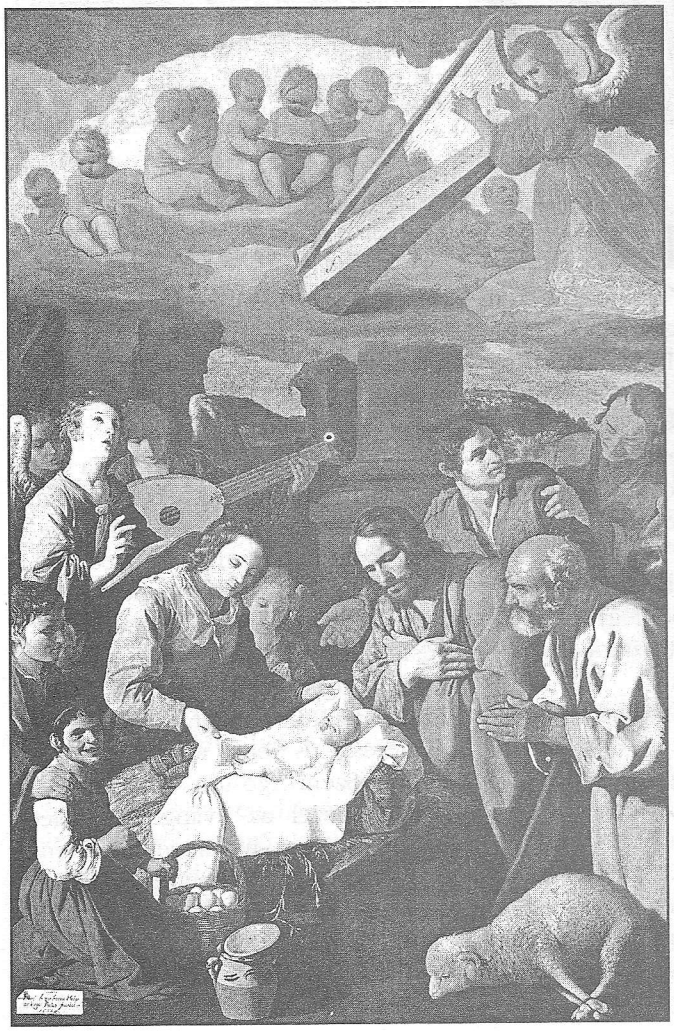

A Körülmetélésben Zurbarán a flamand és holland művészet hatására ragyogó öltözetben festi meg a főpapot és segédjeit. A hátulról jövő éles fény pedig minden bizonnyal Velazquez, barátja hatását tükrözi, akinek festményeit Madridban csodálhatta meg.

E nagy munkáját befejezve éri utol a festőt ismét a gyász: meghal második felesége is. A festőnek kilenc gyermekéről kell gondoskodnia. A következő évek igen nehezek lehettek a művész számára, a művészettörténet is csak keveset tud róla. Mégpedig azt, hogy festményeket küld Limába, Mexikóba, Buenos Airesbe, valószínűleg azért, mert nem kap elég megren-

delést Sevillában. Végül harmadszor is megnősül, újra egy özvegyet vesz feleségül. Sorra születik még hat gyermekük, akiket az 1649-ben kitört szörnyű pestis magával is ragad, Francisco többi gyermekével együtt. Köztük legidősebb fiát, Juant is, aki már apjával dolgozott ekkor. A szörnyű ragály csupán két leánygyermekét kíméli meg.

Zurbarán e nehéz időkben új megrendelőket keres, rövid időre javul helyzete a sevillai karthauziak jóvoltából, akik újabb festményeket kérnek tőle. Végül 1658-ban Madridba megy új megbízók keresése ügyében, és itt is marad haláláig.

Ezen utolsó, de a gyász és átmeneti nehézségek ellenére töretlenül alkotó korszakából születik meg a Madonna Gyermekével és Keresztelő Szent Jánossal. Első látásra azt hinnénk, egy életvidám, kellemes családi jelentnek vagyunk a tanúi. A helyes fiúcska gyermeki bájjal mutatja a megszelídített madarat. A jelenetben semmi sem zavarja meg a harmóniát, csupán a fiát ölében tartó édesanya szomorúsága meglepő.

Zurbarán oly természetesen helyezi el a szimbólumokat a festményen, hogy azok csak kellő megfigyelés után fedik fel rejtett értelmüket. Keresztelő Szent Jánost nyersbőr tunikájáról ismerjük fel. Az előtérbe odahelyezett almák az eredendő bűnre utalnak, melyet

Zurbarán: Szeplőtelen fogantatás

Zurbarán: Madonna Gyermekével és Keresztelő Szent Jánossal

Isten Fiának áldozata váltott meg. A kismadár a megmentett lelkeket jelképezi, melyek a halál pillanatában felröppennek a mennyekbe, s a madár nem más, mint egy tengelice, melynek farktollát a legenda szerint a keresztre feszített Krisztus vére festette vörösre. A festményt jobbról lezáró oszlop az ég és föld kapcsolatát jelzi. E festményen minden Krisztus megváltó missziójáról beszél. A mű gazdag színvilága és lágy fénye a velencei festészet hatását érezteti.

A művész utolsó madridi munkái közé tartozik a Szeplőtelen fogantatás is, mely a Budapesti Szépművészeti Múzeum tárlatát gazdagítja. Mária karcsú alakjáról gyermeki ártatlanság és mélységes áhítat sugárzik. Mária – vállára omló hajjal, fehér köntösben és világítóan kék köpenyben – széttárt karokkal lebeg a lemenő nap sugaraitól rózsásra festett ég előtt. Zurbarán többször megfestette e témát, de festményei közül ezen érte el művészi kifejező erejének teljét.

A sokoldalú művész a művészettörténészek szerint műveiben „képes volt megteremteni az emelkedettség és a gyengédség, az egyszerűség és a titokzatosság impozáns és megrendítő szintézisét". De ne feledjük, Zurbarán a műveit elsősorban nem műkritikusoknak, hanem az egyszerű hívő kereszténynek szánta.

Összeállította: Riskó Mariann

Márton

Marci lopva körülnézett. Hánykódó szíve majd szétvetette a mellkasát, arca bíborvörös volt, de úgy látta, senki sem figyel rá.

– Most! – mondta magában, és következő pillanatban már ott érezte a mellén a nagy parfümös üveget, amelyet az előbb még a kezében tartott. Gyorsan behúzta anorákján a cipzárt.

Valaki hátulról váratlanul a vállára tette a kezét. Marcinak elállt a lélegzete.

– Elkaptak! – gondolta elkeseredve.

– Tedd vissza inkább a helyére azt az üveget! – mondta egy törékeny öregnéni-hang, és egy sovány kéz megfogta a karját.

Szótlanul kotorta elő az üveget.

– Ki akartam fizetni – füllentette szemrebbenés nélkül, miközben visszatette a polcra, a többi közé.

A néni halványan elmosolyodott.

– Én hinnék neked – mondta –, de a bolti biztonsági őr hisz-e?

– És most mit tetszik csinálni? – rukkolt elő a kérdéssel Marci.

– Semmit, kisfiam. Csak arra kérlek, hogy segíts nekem a bevásárlásban. Különben még megtörténhet, hogy ismét szerencsét próbálsz.

Marci némán és dacosan állt előtte. Meg se moccant.

– Karácsonyra egy bolti lopásról szóló feljelentést szeretnél ajándékozni édesanyádnak?

Ez rosszabb volt, mintha felpofozták volna. Könnyek tolultak Marci szemébe.

– Nem, nem, dehogyis – hebegte, és megfogta a néni bevásárlókosarát.

Eleinte némán baktatott az öregasszony mellett. Aztán azt mondta:

– A többiek olyan szép ajándékokat vettek az édesanyjuknak.

Az asszony fakó tekintettel simította végig az arcát, de választ nem kapott tőle.

– Még sohasem loptam! Komolyan! – bizonykodott Marci. – De mióta édesapám elment, nem kapok zsebpénzt.

– Na és? – mosolygott az asszony. – Feltétlenül vásárolni kell azt az ajándékot?

– De amit nem veszek, az semmit sem ér – kiáltotta Marci, és olyan mozdulatot tett a kezével, mintha eldobna valamit.

– Festettem egy képet is neki. Az iskolában, tetszik tudni. Olyat, amin fenyőfa van meg hó. Eleinte nekem is nagyon tetszett. De aztán eszembe jutott, hogy otthon már tele van a fal ilyen képekkel, és hogy édesanyám nem is fog olyan nagyon örülni neki, ha most eggyel több lesz...

– És akkor elhatároztad, hogy egyszerűen lopsz valamit – egészítette ki a történetet a néni. Aztán Marcihoz fordult:

– Már eleget vásároltam, kérlek, segíts hazacipelni a kosaramat!

Marci megadóan bólintott.

Új ismerőse nem lakott túl messze. Mikor odaértek, behívta a lakásába.

– Gyere, ülj le nálam egy kicsit! Készítek kakaót neked is.

Marci leült az egyik óriási karosszékbe, és hallgatta a konyhából beszűrődő mindenféle zajokat.

– Engem Otti néninek hívnak – mondta az idős hölgy, amikor behozta a két teli csészét. – És téged?

Marci zavartan bemutatkozott.

– Jól van, Márton – bólintott Otti néni elgondolkodva, és leült mellé. – Elmondtad a gondjaidat, most én is szeretnék elmesélni neked valamit.

Egy kis ideig a padlót nézte.

– Valamikor én is férjnél voltam, és volt egy kisfiam – fogott bele végül.

– Boldogan éltünk, szép család voltunk. Aztán jött a háború. Az uramat behívták katonának, elesett a fronton. Fiamat egy légitámadás temette a házunk romjai alá. Egyedül maradtam. Nemrég egy verset találtam az egyik könyvünkben, amely véletlenül túlélte a háborút. A fiam írta nekem a születésem napjára, és néhány virágszálat is festett mellé a papírra. Megrohantak a régi emlékek. Mennyi szeretet, mennyi öröm, mennyi nevetés jutott nekem akkoriban napról napra minden kérés nélkül, és mégsem gondoltam rá soha, milyen gazdag vagyok. Csak akkor jöttem rá erre, mikor már a világ minden pénzén sem tudtam volna visszaszerezni a kincseimet.

Márton mélyen hallgatott. Hirtelen fölemelte a fejét, és hosszan, elmerülten nézett Otti nénire.

– Köszönöm – mondta. – A kakaót is és mindent. Nem tetszik meglátogatni egyszer bennünket?

Aztán, választ sem várva, letette a csészét, és fölállt.

Otti néni bólintott.

– És akkor megmutatod nekem azt a képet is, ugye? Azt a fenyőfásat!

– Azt igen – felelte Marci.

De már fordult is meg, és sietve távozott.

Bibliai vetélkedő

LUKÁCS EVANGÉLIUMÁBÓL

1. Ki mondta kinek?

a) Miképpen lesz ez, mikor férfit nem ismerek?

b) Ne féljetek! Íme, nagy örömet hirdetek nektek, melyben része lesz az egész népnek.

c) Íme, sokak romlására és feltámadására lesz ő Izraelben; jel lesz, melynek ellene mondanak...

2. Miért vitték Jézust Jeruzsálembe?

a) Mert üldözték őket.

b) Hogy bemutassák az Úrnak.

c) A népszámlálás miatt.

3. Hogy hívták az a férfit, akinek a Szentlélek kijelentette, hogy halált nem lát, amíg meg nem látja az Úr Felkentjét?

a) Annás

b) Zakariás

c) Simeon

4. Rakd sorrendbe!

a) Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!

b) Ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jutalmat érdemeltek?

c) Annak, aki arcul üt téged, tartsd oda a másik arcodat is!

5. Hol találhatóak a következő igerészek?

a) Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakaratú embereknek!

b) Most bocsátod el, Uram, szolgádat, a te igéd szerint békességben.

c) Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled.

Válasz a Bibliai vetélkedő kérdéseire

Kérdések János evangéliumából

1. A betűket helyes sorrendben összeolvasva megkapjuk Jézus Nikodémussal való beszélgetésének egy részletét.

„Ami a testből született, az test, és ami a lélekből született, az lélek."

2. Ki mondta, kinek?

a) Mi közünk ehhez, asszony? (*Jézus Máriának*)

b) Én sem ítéllek el. Menj, és többé már ne vétkezzél! (*Jézus a házasságtörő asszonynak*)

c) Annyi idő óta veletek vagyok, és nem ismertél meg engem? (*Fülöpnek Jézus*)

d) Uram, íme, akit szeretsz, beteg. (*Márta és Mária Jézusnak*)

3. Mit csinál a béres a juhokkal, ha látja, hogy jön a farkas?

a) Elhagyja őket és elfut.

4. Kire gondoltunk?

a) Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról. (*Keresztelő Jánosra*)

b) Elment és megmosdott a Síloe tavában. (*a vak, akit Jézus meggyógyított*)

c) Megkente az Urat kenettel, és lábát hajával törölgette. (*Mária*)

5. Hol találhatóak a következő igerészek?

a) Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. (Jn 11,21)

b) Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szerettelek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben! (Jn 15,9)

c) Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt. (Jn 13,35)

A válasz az újságban van helyes megfejtése (2004/8. sz.)

1. Ki született Patara városában? *(Szent Miklós)*
2. Kinga nővér cikke alapján: mi mindent kell elfogadnunk életünk folyamán? *(saját magamat és a mellettem élő embert)*
3. Hány szent szenvedett vértanúhalált 1625 és 1886 között Vietnamban? *(117)*
4. Melyik évben minősítette a szentképek tiszteletét bálványimádásnak a császár rendelete? *(726-ban)*
5. Kiknek kellett a középkorban sárga ruhát viselniük? *(az eretnekeknek)*
6. A Kárpátaljai Családtalálkozó időpontja előre nem látott okok miatt hányadikára tevődött át? *(december 4-re)*
7. Hol olvassuk a következőket? „Vessük le a sötétség tetteit, s öltsük magunkra a világosság fegyvereit!" *(Róm 13,12) – (az életigében)*
8. Kit tartottak a 17-18. században „spanyol Carravaggiónak? *(Francisco de Zurbarántt)*
9. Ki volt a főcelebránsa a november 11-én megtartott búcsúi szentmisének Munkácson? *(Schönberger Jenő szatmári megyéspüspök)*
10. Mit áldottak meg 2004. október 28-án Rahón? *(a felújított templombelsőt)*

A válasz az újságban van kérdései

1. Magyarosan hogy mondanád, hogy egy rendtartománynak a provinciálisa valaki?
2. Zubarán elsősorban kiknek szánta műveit?
3. A századfordulón és a két világháború között hol készítettek nagy mennyiségben szaloncukrokat?
4. Milyen napon érte el Vasco da Gama Dél-Afrika keleti partjait?
5. A gólyabált megelőző két héten keresztül mit kellett viselniük a gólyáknak?
6. Hol esik a karácsony nyár közepére?
7. Mi lesz Szinyákon december 27. és 30. között?
8. Mi volt a munkácsi székesegyházban megrendezett Kárpátaljai Családok Találkozójának a témája?
9. Mire kerül a legnagyobb hangsúly egy lelkigyakorlaton?
10. Ki celebrálta a december 8-i ünnepi szentmisét a munkácsi székesegyházban?

A rejtvények megfejtéseit 2005. január 15-ig kérjük beküldeni a szerkesztőség címére!

HUMOR

A parkolóban egy nő észreveszi, hogy egy autó vezető nélkül gurulni kezd. Szokatlan lélekjelenléttel kinyitja a kocsi ajtaját, beugrik és behúzza a kéziféket. Amikor kiszáll, észreveszi, hogy egy férfi áll a kocsi mellett.

– Gurult, de megállítottam – jelenti ki büszkén a nő.

– Tudom – válaszol a férfi –, én toltam.

– Mondd, miért hívod mind a három kutyádat Bodrinak?

– Hogy legalább az egyik odajöjjön, ha szólítom.

– Csókolom!

– Mi járatban, kis szomszéd?

– Átküldött apukám ollóért.

– Hát nektek nincs?

– De van, csak azzal nem akarjuk a drótot vágni.

– Hogy lehet vízzel fényt csinálni?

– Meg kell pucolni az ablakot!!!

Pistike lelkesen megy haza az iskolából.

– Anyuci, tudod, mi vagyok én?

– Mi?

– Személyes névmás.

– Pistike, mondj egy kötőszót!

– Madzag.

– A feleségem el akar válni tőlem.

– Miért?

– Depresszióban szenved, pedig én mindent megtettem neki. Reggelenként például mindig odavittem neki a kávét az ágyba. Neki csak meg kellett volna darálnia.

– Anyu, miért nincs apu fején egyetlenegy hajszál sem?

– Mert sokat töri a fejét, lányom.

– És neked, anyu, miért van olyan sok hajszál a fejeden?

– Most már tényleg ideje, hogy ágyba bújj.

Éjjeliőr: Úgy látom, sehogyan sem találja a kulcslyukat. Adja ide a kulcsot, majd én kinyitom.

Hazatérő: Hagyja csak! Megtalálom én, csak maga addig fogja meg egy kicsit a házat.

– Doktor úr! Nem tudok menni!

– Akkor hogy jött ide?

– Jönni tudok, csak menni nem.

Két farmer beszélget:

– Te, az én birtokom olyan nagy – dicsekszik az egyik –, hogyha reggel elindulok az autómmal, csak este érek át a másik végére.

Mire a másik:

– Hát igen, nekem is volt már ilyen kocsim...

Apuka nyakába veszi kislányát. Amikor azonban a gyerek már jó ideje az apja haját húzogatja, az rászól:

– Kislányom, hagyd már abba, fáj, ha húzod a hajam.

Mire a gyerek duzzogva:

– Jó, akkor nem keresem tovább a rágógumimat.

A gyerek sunnyogva közelít apja felé:

– Apa, te egyszer azt mesélted, hogy kidobtak az iskolából, igaz ez?

– Igen, de hogy jut ez most eszedbe?

– Csak azért, mert a történelem ismétli önmagát.

Karácsony-föld és Karácsony-sziget

1498-ban, amikor Vasco da Gama az Indiába vezető tengeri utat kereste – hogy a jól jövedelmező fűszerkereskedelmet a tengeren is űzhessék –, pontosan karácsonyeste érte el Dél-Afrika keleti partjait. A felfedezés napjáról a Natal nevet adta a vidéknek, vagyis Karácsony-földnek nevezte el. Ma is itt találjuk Natal tartományt.

1777. december 24-én fedezte fel Cook kapitány a déli tengerek egyik legszebb, legfenségesebb korallszigetét. E nap tiszteletére Karácsony-szigetneknek keresztelte. Ma is így hívják.

Van egy Karácsony-hegység is. Pontosan 1900 méter magas, és az antarktiszi Viktória-föld tengerpartján emelkedik. 1902 karácsonyán fedezte fel és mérte meg a magasságát a déli sarkvidék híres kutatója, Scott kapitány.

– Pistike, mondd meg, mi történt 1802-ben?

– Akkor született Kossuth Lajos.

– Nagyon jó. És 1805-ben?

– Akkor lett hároméves.

A gyerekek az iskolában az igeragozást tanulják.

– Kovács, ha azt mondom, én ajándékozom, te ajándékozol, ő ajándékozik, akkor az milyen időben van?

– Úgy karácsony táján!

Favágóversenyt rendeznek. A győztes egy alacsony emberke

– Honnan jött? – kérdezi a szervező

– A Szaharából.

– De hiszen ott nincs is fa!

– MÁR NINCS!!!

Megfejtők

Bibliai vetélkedő

Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Ferenc Beáta (Rát)
Molnár Oszkár (Nagygejőc)
Román Bianka (Szürte)
Rozgonyi Pál (Nagyszőlős)
Szilvási István (Nagyszőlős)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)

A helyes megfejtést beküldők közül *Rozgonyi Pál* nagyszőlősi olvasónk nyert könyvjutalmat.

Gratulálunk!

A válasz az újságban van

Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Molnár Máté (Tiszaásvány)
Molnár Oszkár (Nagygejőc)
Pufler Anikó (Visk)
Pufler Beáta (Visk)
Román Bianka (Szürte)
Roszpopa Gabriella (Huszt)
Rozgonyi Pál (Nagyszőlős)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szilvási István (Nagyszőlős)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)

Könyvjutalomban *Szilvási István* nagyszőlősi olvasónk részesült.

Gratulálunk!